Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀναγνώσμα ὠφελιμώτατον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἐν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 12, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος | *Ἀθῆναι 3 Ὀκτωβρίου 1931* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 44*

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Στὴν προκυμαία βρίσκεται ἀραγμένο ἕνα θαυμάσιο, καινούριο καράβι.

Μιὰ φωνὴ θαυμασμοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα ὅλων μόλις τὸ ἀντικρύζουν.

— Τί ὄμορφο καράβι!

Ὁ μπάρμπα-Λουδὼ δὲν πιστεύει στὰ μάτια του.

Μιὰ συγκίνηση τὸν ἔχει πιάσει καὶ τρέμει.

— Παρὰ εἶναι ὡραῖο... Δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ διευθύνω ἕνα τόσο ὄμορφο καράβι... αὐτὸ δὲν εἶναι καμωμένο γιὰ ταξίδια, εἶναι γιὰ νὰ μπῇ στὴ γυάλα.

Σπρώχνοντας, τὸν ἀνέβασε ὁ κὺρ-Μωζὲν στὸ κατάστρωμα, ὅπου βρισκόταν καὶ τὸ «πλήρωμα».

— Πῶς; καὶ τὸ πλήρωμα βρῆκε στὸ ἴδιο καράβι θέση;

Φορεῖ καινούρια ροῦχα καὶ σκούφο· μεγάλη ἡ καλωσύνη «αὐτῶν» τῶν ἀνθρώπων!

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ τί ὄμορφο ποὺ εἶναι τὸ καράβι!

Στὸ κατάστρωμα ἔχει ὡραίους πάγκους καὶ τέντες νὰ κόβουν τὸν ἥλιο.

Κι' οἱ καμπίνες; αὐτὲς εἶναι θαῦμα!

Δυὸ κρεβατοκάμαρες.

Καθρέφτες δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Τραπεζαρία, κουζίνα.

Ὁ μπάρμπα-Λουδὼ εἶναι κατασυγκινημένος, τὰ χείλη του τρέμουν, τραυλίζει.

— Ἄκου, Μωζέν μου.

— Τί τρέχει;

— Δὲν ξέχασες παρὰ ἕνα πράμμα μόνο

— Τί;

— Δὲν μοῦ εἶπες γιὰ τίνος λογαριασμὸ θὰ ταξιδεύω.

— Θὲς νὰ τὸ μάθῃς;

— Κουβέντα θέλει;

— Αἴ, λοιπόν, ἄκου, γιὰ λογαριασμό σου!

— Πῶς... ὥστε... τὸ καράβι...

— Εἶναι δικό σου.

Αἴ, καὶ νάσαστε ἐκεῖ, παιδιά μου!

Σὰν κεραυνόπληκτος ὁ μπάρμπα-Λουδὼ πέφτει σ' ἕνα πάγκο—τί καλὴ ἰδέα ποὺ εἶχαν νὰ τοὺς βάλουν—φωνάζοντας.

— Δὲν εἶναι δυνατό, δὲ μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε τέτοιο πράμμα... ὄχι, ὄχι!..

Ὁ κὺρ-Μωζὲν ὅμως ἔχει γιὰ ὅλα τὴν ἀπάντηση ἕτοιμη.

— Ἄς τα τώρα, Λουδώ! Ξεχνᾶς τὸ παλιό μας χρέος; τὰ ἔξοδα ποὺ ἔκανες γιὰ τὸ Γεῶργο; μεῖνε ἥσυχος, Θωμᾶ, ἀκόμη ἐμεῖς σοῦ χρωστᾶμε.

Κι' οἱ δυὸ φίλοι φιλιοῦνται σὰν ἀδέρφια.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι κλάψανε. Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ κὺρ-Μωζὲν πρόβλεψε γιὰ ὅλα, γιατί, ἐνῶ ἀκόμη εἶχαν τὰ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ καὶ ξεπροβάλλει ὁ παπᾶς ἀπ' τὸ δάσος κι' ἀπὸ πίσω του ἡ μουσική.

— Τί εἶναι πάλι;

Ὁ ἁγιασμὸς καὶ τὰ βαφτίσια τοῦ καραβιοῦ.

Ὅλο τὸ Κλαμεσὶ ἔχει ἔρθει γιὰ νὰ βρεθῇ στὴ γιορτή.

Κι' ἡ μουσικὴ παίζει, τζίγ, τάμ, τάμ.

«Ζήτω! ζήτω ἡ *Ὡραία Νιβερναίζα!*» (Σελ. 517, στ. γ'.)

Ὅλων τὰ πρόσωπα εἶναι χαρούμενα,

Τί ὄμορφη γιορτή!

Ξεσκεπάζουνε τὴν πρύμη, ἀπ' τὸ πανὶ ποὺ τὴν ἔκρυβε, καὶ φαίνεται τὸ ὄνομα τοῦ καραβιοῦ, γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα σὲ οὐρανὶ φόντο:

«Ἡ Ὡραία Νιβερναίζα».

Ζήτω! Ζήτω ἡ «Ὡραία Νιβερναίζα»!

Νάναι μακρόχρονη σὰν τὴν «Ὡραία

Νιθερναίζα» τὴν παλιά, καὶ νάχῃ καλύτερη τύχη!

Ὁ παπᾶς πλησιάζει τὸ καράβι, ἀπὸ πίσω του στέκουνται οἱ μουσικοί.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός...

Ὁ Γιῶργος εἶναι νουνὸς καὶ ἡ Λίνα νουνά.

Ὁ παπᾶς τοὺς ἔβαλε ἀπέναντί του, τὸν ἕναν δίπλα στὸν ἄλλον. Βαστιοῦνται ἀπ' τὸ χέρι.

— Δὲν θἄλεγε κανεὶς ἕνα νέο ζευγάρι στὴν ἐκκλησιά;

Αὐτὴ ἡ σκέψη ἔρχεται σὲ ὅλους.

Ἴσως νὰ ἔρχεται καὶ σ' αὐτούς, γιατὶ κι' οἱ δυὸ χαμήλωσαν τὰ μάτια καὶ φαινόνταν πολὺ ταραγμένοι.

Τελείωσε! Ἡ «Ὡραία Νιθερναίζα» εἶναι βαφτισμένη καὶ ἁγιασμένη. Ὁ κόσμος φεύγει.

Δὲν μποροῦν ὅμως ν' ἀφήσουν τὸν παπὰ καὶ τοὺς μουσικοὺς νὰ φύγουν ἀτρατάριστοι.

Κι' ἐνῷ ὁ μπάρμπα-Λουδῶ γεμίζει τὰ ποτήρια τους μὲ σουμάδα, ὁ κὺρ-Μωζὲν γνέφει στὴν κυρὰ-Λουδῶ καί, παίρνοντας τὸ νουνὸ καὶ τὴ νουνὰ ἀπ' τὸ χέρι, στρέφεται στὸν παπὰ καὶ λέει:

— Πάει, τελείωσε κι' ὁ ἁγιασμός, παπά μου· γιὰ πότε ὁ γάμος;

Ὁ Γεῶργος κι' ἡ Λίνα κοκκινίζουν σὰν παπαροῦνες.

Ὁ Γιαννάκης κι' ἡ μικρούλα χτυποῦν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρά.

Μέσ' τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμό, ὁ μπάρμπα-Λουδῶ — γελᾶνε καὶ τ'αὐτιά του ἀπὸ χαρά — σκύβει καὶ λέει στὴν κόρη του.

— Τί λές, Λίνα, δὲν τὸν ξαναπᾶμε τὸ Γεῶργο στὴν Ἀστυνομία;

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΦΟΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΡΟΜΙΟΣ;

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν τὸν ἀνακούφισαν, μὰ τὴν ἀλήθεια, καθόλου· ἀπεναντίας τὸν ἐσάστισαν ὁλότελα κι' εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ σύντροφος ὁ Δρόμιος τἄχει σίγουρα χαμένα καὶ περιπλανιόμαστε ἐδῶ κι' οἱ δυὸ μὲ σαλεμμένα τὰ μυαλά μας!

Ὕστερα, τρομαγμένος μὲ τὶς ἴδιες του τὶς σκέψεις, φώναξε:

— Κάποια εὐλογημένη δύναμη ἂς μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν παράξενο αὐτὸ τόπο!

Στ' ἀναμεταξὺ ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς Ἀδριάνας ὁ Ἀντίφολος — ὁ ἄντρας της — μὲ τὸ δεσμοφύλακα. Τοῦ εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ πάῃ σπίτι του νὰ πάρῃ τὰ χρήματα ποὺ χρωστοῦσε, γιατὶ τὸ σακκοῦλι ποὺ ἔστειλε ἡ Ἀδριάνα μὲ τὸ Δρόμιο δὲν ἔφτασε, φυσικά, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε: τὸ πῆρε ὅπως εἴδαμε ὁ ἄλλος Ἀντίφολος. Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ μαλλώνει τὴν Ἀδριάνα, ποὺ τὸν ἔδιωξε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ Ἀδριάνα σάστισε μὲ τὴ σειρά της, γιατὶ θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι ἔφαγε μὲ τὸν ἄντρα της· ὕστερα θυμήθηκε ποὺ κάθε τόσο, στὸ τραπέζι τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν ἦταν ἄντρας της κι' ὅτι ποτὲ δὲν ἦταν στὴν Ἔφεσο, παρὰ ἐκείνη μόνο τὴν ἡμέρα ἦλθε. Ἔβγαλε λοιπὸν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄντρας της — πού, φουρκισμένος μὲ τὶς φασαρίες ποὺ τοῦ ἔτυχαν, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ — εἶχε τρελλαθεῖ. Ἐπλήρωσε τὸ δεσμοφύλακα καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ δέσουν τὸν Ἀντίφολο καὶ νὰ τὸν βάλουν σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο· ὕστερα ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό. Ὁ Ἀντίφολος διαμαρτυρόταν μὲ θέρμη, ἀλλὰ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ βεβαιώνῃ μὲ τὶς φωνές του τὴν τρέλλα του. Ἐπειδὴ μάλιστα φώναζε κι' ὁ Δρόμιος γιὰ τὴν ἴδια ἱστορία, τὸν ἔδεσαν κι' αὐτόν.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἕνας ὑπηρέτης λέει στὴν Ἀδριάνα, ὅτι ὁ Ἀντίφολος μὲ τὸ Δρόμιο θὰ ἔσπασαν τὰ δεσμά τους, γιατὶ κι' οἱ δύο περπατοῦσαν στὸ διπλανὸ δρόμο. Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ἡ Ἀδριάνα, βγῆκε τρέχοντας μὲ τὴ Λουκιανὴ καὶ μὲ μερικοὺς δούλους γιὰ νὰ φέρουν τὸν Ἀντίφολο πίσω στὸ σπίτι. Ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα μοναστήρι, ἔφτασαν τέλος τὸν Ἀντίφολο καὶ τὸ Δρόμιο — ὅπως νόμισαν, γιατὶ καὶ πάλι ἀπατήθηκαν ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀδελφιῶν.

Ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν ἦταν ἀκόμα κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἀμηχανία ποὺ τοῦ εἶχε φέρει αὐτὴ ἡ ὁμοιότη. Τὴν καδένα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ χρυσοχόος, τὴ φοροῦσε στὸ λαιμό, κι' ὁ χρυσοχόος, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἔψεγε, γιατὶ ἀρνήθηκε πρίν πὼς πῆρε τὴν καδένα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πληρώσῃ. Ὁ Ἀντίφολος ἀπαντοῦσε σ' αὐτὰ ὅτι τὴν καδένα τοῦ τὴν ἔδωσε χάρισμα τὸ πρωΐ ὁ ἴδιος κι' ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχε ξαναΐδεῖ τὸ χρυσοχόο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ἡ Ἀδριάνα λέγοντας πὼς ὁ σύζυγός της ἦταν τρελλός· οἱ ὑπηρέτες ἑτοιμάζονταν νὰ δέσουν Ἀντίφολο καὶ Δρόμιο, μ' αὐτοί, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἔκπληξή τους κορυφώθηκε, πρόλαβαν κι' ἔτρεξαν στὸ μοναστήρι. Ὁ Ἀντίφολος παρακάλεσε τότε τὴν ἡγουμένη, ποὺ βρισκόταν στὴν ἐξώπορτα, νὰ τοῦ δώσῃ προστασία.

Ἡ μοναχή, ποὺ ἦταν μιὰ γνωστικιὰ γυναίκα, ρώτησε τὴν Ἀδριάνα γιὰ τὴν αἰτία τῆς τρέλλας τοῦ ἄντρα της. Ἡ Ἀδριάνα τῆς ἐξιστόρησε τί ἔγινε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ τὸν Ἀντίφολο· ὅσο γιὰ τὴν αἰτία τῆς τρέλλας, θὰ προέρχοταν, εἶπε, ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωση ποὺ τοῦ ἔφεραν οἱ ἀδιάκοπες ἀσχολίες του· γιατὶ κάθε μέρα ἔπρεπε νὰ τὸν κυνηγοῦν οἱ ὑπηρέτες, γιὰ νὰ τὸν φέρουν σπίτι νὰ φάῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ· ἀλλοιῶς ἦταν ἄξιος νὰ μείνῃ ὅπου ἔβρισκε.

— Καλά, εἶπε ἡ ἡγουμένη, καὶ δὲν τὸν ἐμάλλωνες γι' αὐτό;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ἀδριάνα.

— Μὰ ἴσως ὄχι ἀρκετά, ἐπέμενε ἡ ἡγουμένη.

Ἡ Ἀδριάνα, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι εἶχε φροντίσει ἀρκετὰ γιὰ τὸν Ἀντίφολο, ἀπάντησε:

— Ἦταν τὸ αἰώνιο θέμα τῆς συνομιλίας μας. Στὸ σπίτι δὲν τὸν ἄφηνα νὰ φάῃ μὲ τὸ νὰ τοῦ λέγω ὅτι δουλεύει πολὺ κι' εἶναι ὅλο ἔξω καὶ κανεὶς στὸ σπίτι δὲν τὸν βλέπει μόνο, μὲ συντροφιὰ πάντα τὰ ἴδια τοῦ ἔλεγα καὶ ξαγάλεγα, μὰ ἐκεῖνος τίποτα.

Ἡ ἡγουμένη, ποὺ προκάλεσε αὐτὴ τὴν ὁμολογία, εἶπε:

— Νά, λοιπόν, γιατὶ ὁ σύζυγός σου τρελλάθηκε· μὲ τὸ νὰ τοῦ λὲς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια πάντα· ἀντὶ ξεκούραση, ἔβρισκε τὸ μυαλό του ζάλη. Εἶπες πὼς καὶ μὲ συντροφιὰ ὅταν ἤσαστε, πάλι τὰ ἴδια τοῦ ἔλεγες· δὲν ἤξερες λοιπὸν ὅτι δηλητηρίαζες τὴ μόνη στιγμὴ τῆς ἀναψυχῆς του;

Ἡ Λουκιανή, ποὺ ἄκουγε αὐτὰ μ' ἀπορία, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἡ Ἀδριάνα παρασύρθηκε καὶ τὰ παρακεῖπε, ρώτησε τὴν ἀδελφή της:

— Γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς σ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες;

Μὰ ἡ Ἀδριάνα ἀπάντησε μόνο:

— Τώρα τὰ ἴδια μου τὰ λόγια μὲ πρόδωσαν.

Ἦταν ντροπιασμένη, μὰ ἐπέμενε ἀκόμα νὰ πάρῃ τὸν Ἀντίφολο. Ἡ μοναχὴ ὅμως, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, μπῆκε μέσα στὸ μοναστήρι κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

Ὅλη ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἡ γεμάτη ἐπεισόδια, ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς χάρης τοῦ γέρο-Αἰγαίου ποὺ πλησίαζε στὸ τέλος της. Ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ κανεὶς δὲ βρέθηκε νὰ πληρώσῃ τὸ ποσό. Ἑτοιμάσθηκε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐκτέλεση μιὰ συνοδεία μ' ἐπικεφαλῆς τὸν ἡγεμόνα. Ὁ τόπος τῶν ἐκτελέσεων ἦταν σὲ μιὰ ἐξέδρα, κοντὰ στὸ μοναστήρι ποὺ κρύφτηκε ὁ Ἀντίφολος, καί, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἀποσύρθηκε ἡ μοναχή, ἡ συνοδεία ἔφθανε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ ἡγεμόνας ὁ ἴδιος ἐπαναλάμβανε ὅτι, ἂν κανεὶς ἐπλήρωνε τὸ χρῆμα, ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαλλάξῃ τὸν κατάδικο.

Ἡ Ἀδριάνα σταμάτησε τὴ μελαγχολικὴ αὐτὴ πομπὴ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα δικαιοσύνη, λέγοντάς του πὼς ἡ μοναχὴ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσῃ στὴ φροντίδα της τὸν τρελλὸ ἄντρα της. Ἐνῷ μιλοῦσε, ὁ ἀληθινός της ἄντρας μὲ τὸ Δρόμιο, ποὺ μπόρεσαν νὰ λύσουν τὰ δεσμά τους, ἔτρεξε κι' αὐτὸς στὸν ἡγεμόνα νὰ παραπονεθῇ πὼς ἡ γυναίκα του τὸν περιόρισε μὲ ψεύτικη κατηγορία ὅτι εἶναι τρελλός, καὶ διηγήθηκε πῶς ἔσπασε τὶς λουρίδες ποὺ τὸν κρατοῦσαν δεμένο καὶ πῶς ξέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων του. Ἡ Ἀδριάνα δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τώρα πῶς βρέθηκε ἐκεῖ ὁ Ἀντίφολος, ἀφοῦ ἦταν μέσα στὸ μοναστήρι· ἔμεινε σὰ χαζή!

Ὁ Αἰγαῖος, βλέποντας τὸ γιό του (ἡ ἰδέα του πῆγε ἀμέσως στὸ γιὸ ποὺ ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὴ μητέρα καὶ τὸν ἀδελφό του) καταχάρηκε, γιατὶ ἦταν πιὰ βέβαιος γιὰ τὴ σωτηρία του, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀγαπημένος του θὰ πλήρωνε ἀμέσως τὰ λύτρα. Μὰ τί λυπηρὴ ἔκπληξη! Στὰ λόγια του, τὰ γεμάτα πατρικὴ τρυφερότητα, ὁ Ἀντίφολος ἀπάντησε πὼς δὲν τὸν γνώριζε καὶ πὼς ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμη βρέφος. Ἄδικα ὁ Αἰγαῖος προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ παιδί του νὰ τὸν γνωρίσῃ, νομίζοντας πὼς οἱ λύπες καὶ τὰ βάσανα τὸν εἶχαν κάνει ἀγνώριστο ἢ πὼς ὁ γιός του ντρεπόταν νὰ γνωρίσῃ τὸν πατέρα στὴ δυστυχία του.

Σ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς ἀμηχανίας, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ παρουσιάσθηκε ἡ ἡγουμένη μὲ τὸν ἄλλο Ἀντίφολο καὶ Δρόμιο, κι' ἡ ἔκπληκτη Ἀδριάνα εἶδε δυὸ σύζυγους της καὶ δυὸ Δρόμιους μπροστά της!

Καὶ τώρα ἐκεῖνα τὰ αἰνιγματικὰ λάθη, ποὺ εἶχαν πλέξει ὅλους ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐξηγιόνταν καθαρά. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας εἶδε τοὺς δύο Ἀντίφολους καὶ τοὺς δύο Δρόμιους νὰ μοιάζουν τόσο πολύ, ξεδιάλυνε ἀμέσως τὸ μυστήριο, γιατὶ θυμήθηκε τὴν ἱστορία ποὺ τοῦ διηγήθηκε ὁ Αἰγαῖος τὸ πρωΐ κι' εἶπε ὅτι αὐτὰ θὰ ἦταν τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Αἰγαίου μὲ τοὺς δίδυμους σκλάβους.

Μιὰ ἀκόμη ἀπροσδόκητη χαρὰ συμπλήρωσε τὴν ἱστορία τοῦ Αἰγαίου, ποὺ διηγήθηκε μὲ τόση λύπη τὸ πρωΐ καὶ ποὺ ἦταν πεπρωμένο, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, νὰ ἔχῃ τόσο εὐχάριστο τέλος: ἡ σεβάσμια ἡγουμένη δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μητέρα τῶν δύο Ἀντίφολων — πού, δίνοντας ἄσυλο σ' ἕνα δυστυχισμένο ξένο, εἶχε προστατέψει ἄθελα τὸ ἴδιο τὸ παιδί της — καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Αἰγαίου. Ὅταν οἱ ψαράδες πῆραν τότε νὰ πουλήσουν τὸν Ἀντίφολο καὶ τὸ Δρόμιο, ἐκείνη ἐπῆγε σ' ἕνα μοναστήρι. Ἐκεῖ, μὲ τὴ γνώση της καὶ τὴν ἀρετή της, ἔγινε ἡγουμένη.

Ἐπακολούθησαν πιὰ χαρὲς καὶ τρυφεροὶ χαιρετισμοὶ μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν ποὺ τόσον καιρὸ ἦταν χωρισμένοι. Γιὰ λίγες στιγμὲς ξέχασαν πὼς ὁ Αἰγαῖος ἦταν ἀκόμη καταδικασμένος· Μετὰ τὴν πρώτη συγκίνηση, ὁ Ἀντίφολος τῆς Ἐφέσου ἐπρόσφερε τὰ λύτρα στὸν ἡγεμόνα, μ' αὐτὸς δὲν τὰ δέχτηκε, γιατί, εἶπε, ὁ νόμος δὲν ἴσχυε βέβαια γιὰ τὸ συγγενῆ ἑνὸς Ἐφεσίου πολίτη. Μπῆκαν ὕστερα ὅλοι μαζὶ στὸ μοναστήρι κι' ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν γιὰ τὶς περιπέτειές τους. Μὰ κι' οἱ δυὸ ταπεινοὶ Δρόμιοι — ἂς μὴν τοὺς ξεχνᾶμε — εἶχαν ἐπίσης τὶς χαρές τους. Καθένας τους χαΐδευε τὸν ἀδελφό του κατευχαριστημένος νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτό του — σὰ σὲ καθρέφτη — τόσο γερὸ παληκάρι.

Σὲ λίγο καιρό, ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν παντρεύτηκε τὴ Λουκιανή.

Ὅσο γιὰ τὸν Αἰγαῖο, αὐτὸς ἔζησε πολλὰ χρόνια μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του εὐτυχισμένος. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὸ μέλλον δὲν ἔπαψαν νὰ συμβαίνουν κωμικὰ ἐπεισόδια μὲ τὴν περίφημη ἐκείνη ὁμοιότητα, ποὺ πάντα διασκέδαζαν ὅλους, ὅταν τὰ θυμόνταν. Ἐκείνη ὅμως ἡ ἀξέχαστη ἡμέρα δὲν εἶχε τὸ ταῖρι της ποτέ!

ΕΜ. Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ναί. Ἀπὸ τὴ βία μου νὰ γλυτώσω κι' ἀπὸ τὴν ταραχή μου, εἶχα ξεχάσει νὰ σβύσω τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου ὅπου εἶχα βάλει φωτιὰ μὲ τὴν πίπα γιὰ νὰ κοπῇ. Κι' ἄξαφνα αἰστάνθηκα ἕνα κάψιμο στὴ μέση μου... Γιατὶ ἡ φωτιά, ὅσο ἀνέβαινα ἐγὼ στὸν ἀέρα, προχωροῦσε, κι' ἤρθε στιγμὴ ποὺ κάηκε κι' ὁ κόμπος τοῦ σπάγγου στὴ μέση μου, καὶ λύθηκα μονομιᾶς ἀπ' τὰ μπαλονάκια ποὺ μὲ σήκωναν κρεμασμένο.

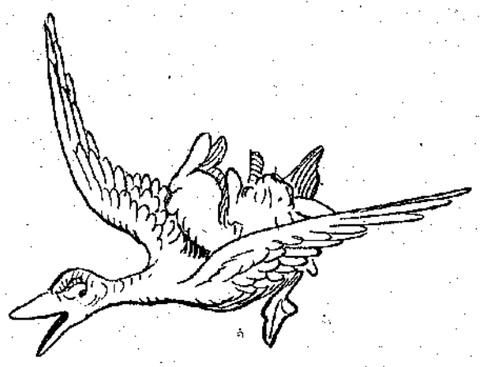

Τὸ ἀποτέλεσμα τό φαντάζεσθε; Τὰ μπαλλονάκια, ἐλεύθερα πιὰ ἀπὸ τὸ βάρος μου, πέταξαν μὲ πιὸ μεγάλη ὁρμὴ καὶ χάθηκαν στὰ σύννεφα — ἀκόμα θὰ τὰ

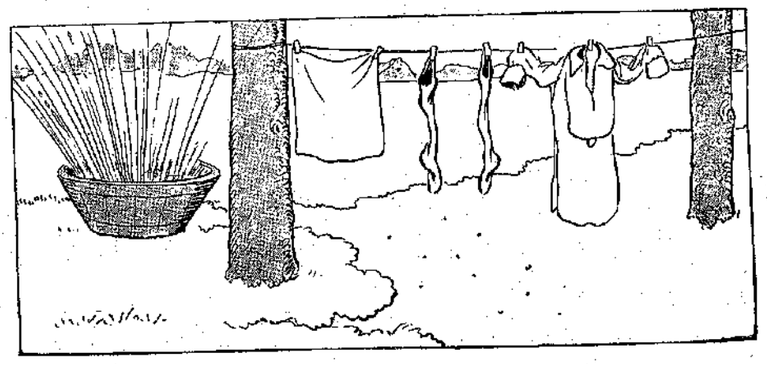

κλαίῃ ὁ κοιμισμένος ἄνθρωπος ποὺ τὰ κουβαλοῦσε νὰ τὰ πουλήσῃ στὸ χωριὸ — κι' ἐγὼ... ἔπεσα σὰ μπόμπα στὴ ράχη μιᾶς χήνας ποὺ βρέθηκε νὰ πετᾷ ἀπὸ κάτω μου! Πάλι τυχερός, βλέπετε, ἀφοῦ ἔπεσα πάνω... σὲ πούπουλα...

Ἡ χήνα ἔβγαλε ἀμέσως τὶς φωνές:

— Πά, πά, πά!.. Κι' ἀπὸ πότε, μάτια μου, ἔγιναν καὶ τὰ κουνέλια ἀεροπόροι; Νὰ χαθῇς ἐσύ, ποὺ πῆρες τὴν πλάτη μου γι' ἀεροδρόμιο!.. Ζῶο τετράποδο!

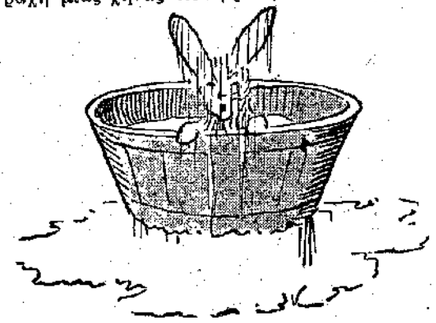

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ θυμωμένη χήνα, ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ πετᾷ μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορ-

μιοῦ μου στὴ ράχη της, γύρισε ἀπότομα μὲ τὴ μπάντα καὶ μὲ πέταξε... μέσα σ' ἕναν κουβά, γεμάτον ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ πηχτὸ καὶ ἄσπρο!

Ἦτάν στὴν αὐλὴ μιᾶς πλύστρας-κολλαρίστρας, καὶ τὸ ὑγρὸ τοῦ κουβᾶ δὲν ἦταν παρὰ κόλλα, ποὺ ἡ πλύστρα τὴν εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὸ κολλάρισμα τῶν ἄσπρορρούχων της. Πῆρα μακροβούτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσια κόλλα, καὶ ὅταν κατάφερα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸν κουβά, ἤμουν... κολλαριστός. Γιατὶ ἡ κόλλα ἀμέσως ξεράθηκε πάνω μου, κι' ὅλο μου τὸ σῶμα, ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν αὐτιῶν μου ὥς τὴν οὐρά, σκεπάστηκε ἀπὸ ἕνα ἄσπρο, σκληρὸ στρῶμα.

Περπατώντας μὲ κόπο, σιγὰ-σιγά, ἔφτασα ὥς τὴν ἀκροδασιά. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀναγκάστηκα νὰ σταθῶ ἀκίνητος, γιατ' εἶχα πιὰ πετρώσει. Ὅλα τότε τὰ κου-

νέλια τοῦ δάσους μαζεύτηκαν γύρω μου καὶ μὲ κοίταζαν μὲ μεγάλη ἀπορία.

— Τί λογῆς κουνέλι εἶν' αὐτό; ἔλεγαν μεταξύ τους.

— Ψεύτικο θὰ εἶναι, ἀπὸ πορσελάνα...

— Ὄχι, γιατὶ κουνάει τὰ μάτια του...

— Δὲν σημαίνει. Θὰ εἶναι παιχνίδι μὲ μηχανισμό.

— Μὰ πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

— Θἄπεσε ἀπὸ κανένα αὐτοκίνητο ποὺ κουβαλοῦσε ἁγιοβασιλιάτικα παιχνίδια.

Ἄλλη συμφορὰ τώρα! Ὕστερ' ἀπὸ τὸ τσιμέντο, ἡ κόλλα. Καὶ πῶς θὰ γλύτωνα; Ἔτσι πετρωμένος ποὺ ἤμουν, οὔτε νὰ γλειφτῶ μποροῦσα, οὔτε νὰ πλυθῶ, οὔτε κἄν νὰ κρυφτῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπουν.

Ἤμουν ἀπελπισμένος, ὅταν... ἡ σωτηρία μοῦ ἦρθε ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν τὴν περίμενα: ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὰ σύννεφα πύκνωσαν, ἄρχισε ψιχάλα, ἡ ψιχάλα ἔγινε βροχὴ ραγδαία, καὶ σὲ λίγο ἡ ξερὴ κόλλα ἀναλύθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου ὅλη! Ἔμεινε ἀκόμα στὴ βροχή, γιὰ νὰ ξεπλυθῶ καλά, κι' ἔπειτα τρύπωσα στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου γιὰ νὰ στεγνώσω.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

Μὲ καμμιὰ εὐχαρίστηση δὲν ἄκουσε ἡ Νίνα τὸν ἐρχομὸ τῆς ξαδέρφης. Θἀρχόταν—ἔγραφε ἡ θεία της—νὰ περάσουν μερικὲς μέρες κοντά τους γιὰ νὰ γνωριστοῦν κι' οἱ «ἀγαπημένες ξαδερφούλες».

Ἡ Νίνα, φυσικὰ δύστροπη, ἀντιπαθοῦσε ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχε συναντηθῆ μὲ τὴ Λουκία—σ' ἄλλον τόπο ζοῦσε ἡ μία, σ' ἄλλον ἡ ἄλλη—δὲν ἔτρεφε καλύτερα αἰσθήματα καὶ γι' αὐτήν. Τὴν ἀντιπάθησε προπάντων πέρσυ ποὺ ἡ μαμμά της γύρισε ἀπ' ἕνα ταξίδι ὥς τοὺς συγγενεῖς, κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἀνεκτίμητη ἀνιψούλα της.

Ἀπὸ τότε, σὲ κάθε παρακοή, σὲ κάθε κακὸ λόγο, σὲ κάθε ἀναποδιὰ τῆς Νίνας, δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ ν' ἀναφέρῃ τὴν ὑπακοή, τὴν προθυμία, τὸ γλυκὸ τρόπο, τὴν καλοσύνη τῆς Λουκίας. Μὰ μ' ὅλη τὴν πίκρα ποὺ ἔδειχνε κάθε φορὰ τὸ πρόσωπο τῆς μαμμᾶς ἀπ' αὐτὴ τὴ σύγκριση, ἡ φιλοτιμία δὲν ξυπνοῦσε στὴν ψυχὴ τῆς Νίνας. Ἕνα πεῖσμα μόνο ἐννοιωθε μέσα της καὶ μιὰ δυσάρεστη διάθεση γιὰ τὴ Λουκία. Τί τῆς τὴν ἔλεγε λοιπὸν κάθε τόσο καὶ λιγάκι ἡ μαμμά; Γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τῆς μοιάσῃ μήπως; Νὰ τὴν κάνῃ ν' ἀγαπήσῃ, ὅπως ἐκείνη, τὸ βιβλίο, τὴ βελόνα, τὸ νοικοκυριό; Νὰ τὴν πείσῃ πὼς στὶς συμβουλὲς τῶν δικῶν της δὲν ἔπρεπε νὰ φέρνῃ καμμιὰ ἀντίρρηση, παρὰ νὰ κλείνῃ τὸ κεφάλι ὑπάκουα, ὅπως ἔκανε ἡ ξαδέρφη της; Ἄ, ὄχι, αὐτὴ δὲν ἦταν κουτή! Ποτὲ δὲ θὰ δεχόταν νὰ ὑποφέρῃ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κέφι τῶν ἄλλων. Γιατὶ δὲν ἔβλεπε καὶ τὸ κέρδος. Θὰ τὴν ἐλεγαν ἴσως τότε καλή, προκομμένη, ἀνεκτίμητη, καὶ θὰ χαιρόταν τὸ θλιμμένο πρόσωπο τῆς μαμμᾶς της; Κι' ἔπειτα; Μεγάλη ἱκανοποίηση, σπουδαία ἀνταμοιβή, μὰ τὴν ἀλήθεια!.. Ἂν τῆς ἀγόραζαν τουλάχιστον κεῖνο τὸ ρολογάκι μὲ τὰ διαμάντια ποὺ θαύμαζε κάθε μέρα σὲ κάποια βιτρίνα, ἢ ἐκείνη τὴ μεταξωτὴ μπλούζα. Ἀλλὰ ἡ μαμμὰ τῆς τὄχε ξεκόψει: Ὄχι μόνο γιατ' ἦταν δύστροπη, μὰ καὶ χρυσὴ νὰ γινόταν, ἂν δὲν περνοῦσαν ἀκόμα μερικὰ χρόνια, νὰ μεγαλώσῃ, διαμάντια καὶ μεταξωτὰ δὲν εἶχε. Τελείωσε... Ὅπως δὲν εἶχε, κι' οὔτε νιαζόταν γιὰ τέτοια κι' ἡ Λουκία, ποὺ ἡ ἁπλότητά της στοὺς τρόπους καὶ στὴν ἐμφάνισῃ, ἔδινε τὴν καλύτερη ἐντύπωση. Ἡ Λουκία, πάντα ἡ Λουκία!..

Καὶ τώρα, σ' αὐτὴν τὴν ἀνεπιθύμητη ξαδέρφη βρισκόταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ ὑποδοχὲς καὶ περιποιήσεις Μὰ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ποὺ ἔπρεπε — ἡ Νίνα δὲν ἔβρισκε καθόλου ὅτι «ἔπρεπε», μὰ ἐπέμενε τόσο πολὺ ἡ μαμμά! — νὰ ἑτοιμάσῃ γιὰ νὰ προσφέρῃ κανένα μικρὸ δῶρο στοὺς συγγενεῖς. Μὲ χίλια ζόρια πῆρε στὰ χέρια της ἕνα κέντημα σὲ τελάρο, ἀρχισμένο ἀπὸ καιρό, γιὰ νὰ τ' ἀποτελειώσῃ. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο. Μόλις περνοῦσε δυὸ τρεῖς βελονιές, τὸ τελάρο γλυστροῦσε. Ἄλλαζε θέσῃ γιὰ νὰ τὸ στερεώσῃ. Ξαναγλυστροῦσε! Καὶ τὰ νεῦρα τοῦ λαιμοῦ τὴν πονοῦσαν, σὰ νὰ τῆς τὸν τράβαγαν μὲ σκοινιά. Ἔπειτα καὶ τὰ ποδαράκια της μούδιαζαν, ἡ κλωστὴ κόμπιαζε, ἡ βελόνα κάθε λίγο τὴν τρυποῦσε... Ἦταν δυνατὸ νὰ γεμίσουν τόσα τετραγωνάκια μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση; Ἂν εἶχε τοὐλάχιστο κάτι ποὺ νὰ κεντιέται στὸ χέρι...

Ἡ μαμμά, ἀνεξάντλητη σὲ ὑπομονή, πῆρε καὶ τῆς σχεδίασε ἕναν πιερόττο καὶ μιὰ κολομπίνα—τρέλλα! Κι' ἡ Νίνα, ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀλλαγή, ἄρχισε κάπως μὲ ὄρεξη τὸ καινοῦριο κέντημα· γρήγορα ὅμως βαρέθηκε. Ὅσο σκεφτόταν πὼς κοπιάζει γιὰ τὴ Λουκία, τὴν ἔπιανε τὰ νεῦρα της. Πρὶν τελειώσῃ τὸ φόρεμα, ἔπιασε τὰ γοβάκια τῆς κολομπίνας Κέντησε τὸ ἕνα καί, γιὰ ν' ἀλλάξῃ χρωματισμό, πετάχτηκε στὴν μπλούζα τοῦ πιερόττου. Ὅταν τέλος ἔφτασε στὰ πρόσωπα, ὁ πιερόττος κι' ἡ κολομπίνα ἄρχισαν νά... στραβομουριάζουν Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε κεῖνος. Ζάρωσε τὰ ματάκια του, ἄνοιξε ἕνα στόμα πελώριο, ἔγινε ἐλεεινός, Τῆς κολομπίνας πάλι, τὰ μάτια ἔγιναν κανονικὰ· μὲ τὰ μαυράδια ὅμως ποὺ τῆς κέντησε, τὸ βλέμμα της ἀλλοιθώρισε... Ἡ Καίτη μάλιστα—μιὰ συμμαθήτρια τῆς Νίνας, λιγάκι στριμμένη, ἡ ἀλήθεια — ποὺ ἔτυχε νὰ δῇ τὸ ἐργόχειρο, ἔμπηξε τὰ γέλια καὶ τῆς φώναξε:

«— Καλέ, ὁ πιερόττος σου σὰ μαϊμοῦ· κι' ἡ ντάμα του ἴδια ἡ δασκάλα μας ἡ κυρία Εὐδοκία!..» Οὔτε καλημέρα δὲν εἶπε ἀπὸ τότε τῆς Καίτης, μὰ ὡστόσο δὲν παραδεχόταν ὅτι τὸ δῶρο ἦταν γε-

λοῖο νὰ προσφερθῇ. Κι' ἂν στὰ μαλώματα τῆς μαμμᾶς της γιὰ τὴν κατάντια ἑνὸς κεντήματος, ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὴ μεγαλύτερη προσοχή, δὲν ἀντιμιλοῦσε, σήκωνε ὅμως μὲ ἀπάθεια τοὺς ὤμους γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι γι' αὐτὴν ἡ «ἀνεκτίμητη» δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία, κι' οὔτε τὴν ἐνδιέφερε ποιὰ ἐντύπωση θὰ τῆς προξενοῦσε τὸ δῶρο. Δὲν ἔφτανε ποὺ βασανίστηκε τόσον καιρὸ γιὰ χατήρι της; Ἦταν καὶ πολύ της!

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ποὺ ἦρθαν οἱ συγγενεῖς κι' ἀποσύρθηκε στὴν καμαρούλα της ν' ἀναπαυθῇ, ἡ Νίνα δὲ μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ καλὰ-καλὰ τί αἰσθανόταν Ἕνα προσωπάκι φωτεινό, ροδόλευκο, πλαισιωμένο, ἀπὸ ἴσια γυαλιστά, περιποιημένα μαλλάκια· δυὸ μάτια γαλανὰ μὲ μιὰ ἀπεραντοσύνη γλύκας καὶ καλοσύνης, πρόβαλλαν διαρκῶς μπροστά της — ἡ μορφὴ τῆς Λουκίας. Αἰσθανόταν τὴν ἀντιπάθειά της νὰ ὑποχωρῇ, κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ περάσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ νύχτα, γιὰ νὰ τὴν δῇ καλύτερα. Ὅλη ἡ κακὴ διάθεσῃ γιὰ τὴν ἄγνωστη ξαδέρφη στ' ἀντίκρυσμά της ἄρχισε νὰ χάνεται. Κι' ἔβαζε τώρα μὲ τὸ νοῦ της ὅτι ἐκείνη ποὺ ἀντιπαθοῦσε ὑπῆρχε, μὰ κάπου μακριά, ἐνῶ αὐτὴ ποὺ εἶχε ἔρθει, ἦταν κάποια ἄλλη.

Κι' ἦρθε ἡ ἄλλη μέρα κι' ἡ ἄλλη κι' ἡ ἄλλη, καὶ πέρασαν ὅλες ὅσες εἶχαν διαθέσει γιὰ τὸ ταξίδι τους οἱ συγγενεῖς. Κι' ἔφτασε ἡ τελευταία, κι' ὁ χωρισμός, ποὺ τὸν συλλογιζόνταν μὲ τόση πίκρα ὅλοι, ἔγινε κι' αὐτὸς ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ τὸ ἄσπρο βαπόρι ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος μὲ τὸ κοπάδι τῶν χιονάτων γλάρων ποὺ τὸ... ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ νὰ ἡ Νίνα πάλι μόνη μὲ τοὺς δικούς της, βαθειὰ λυπημένη ἀπ' τὸ χωρισμὸ τῆς Λουκίας. Ὅπου ἂν ἔστρεφε τώρα, θαρροῦσε πὼς ἀντικρύζει τὸ φῶς τῶν ματιῶν καὶ τὴ γυαλάδα τῶν μαλλιῶν τῆς ἀγαπημένης της ξαδερφούλας. Καὶ μόνο αὐτὴν τώρα σκεφτότανε, πὼς ἦταν, πὼς γελοῦσε, τί ὄμορφα ποὺ μιλοῦσε, πόσο γλυκὰ τραγουδοῦσε, τί σεμνὰ καὶ ἁπλὰ ποὺ ντυνόταν—χωρὶς τὰ περιττὰ λοῦσα καὶ τὰ μετάξια ποὺ ὀνειροπολοῦσε ἐκείνη—καὶ πὼς δὲν ἀντιμιλοῦσε, ὅταν αὐτὴ στὴ θέσῃ της θ' ἀπαντοῦσε μὲ πεῖσμα καὶ ἀναίδεια. Πῶς ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τῆς μοιάσῃ! Νὰ πάψῃ νὰ εἶναι κακιά, ζηλιάρα, σκάνταλη, φιλάρεσκη, ἰδιότροπη. Καὶ τὄβρισκε, ὅσο πρῶτα μὲ τὶς ἐπιπλήξεις ἀδύνατο καὶ περιττό, τόσο τώρα, μὲ τὴ γνωριμία τῆς Λουκίας, δυνατὸ καὶ ἀναγκαῖο.

Αὐτὸ θὰ γινόταν! Θἄρχιζε νὰ προσπαθῇ ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βλέπῃ πικραμένη τὴ μαμμὰ ἐξ αἰτίας της. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ νὰ δακρύζῃ. Μιὰ μητέρα εἶχε ἡ Λουκία στὸν κόσμο, μιὰ κι' αὐτή. Πῶς ἐκείνη ἔτρεμε μὴ τὴ λυπήσῃ κι' αὐτὴ ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ τὴν λυπᾶ;

Καὶ σὰν γιὰ νἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ στὴ νέα της ἀπόφαση, ζήτησε, μόνη τώρα, νὰ κεντήσῃ κάτι ἄλλο γιὰ τὴ Λουκία; ὡραῖα, προσεχτικά, ὅπως ἄξιζε νὰ προσφέρῃ ἕνα δῶρο στὴν ἀγαπημένη της ξαδερφούλα.

Γιατί, καταλαβαίνετε, τὸν πιερόττο καὶ τὴν κολομπίνα, ὕστερα ἀπ' τὴ γνωριμία της μὲ τὴ Λουκία, δὲν ἀποφάσισε οὔτε νὰ τοὺς δείξῃ...

Τώρα τὰ μικρά της χέρια ἀνεβοκατέβαζαν ὧρες τὴ βελόνα, μὲ προσοχὴ καὶ προθυμία, καθὼς ἔσκυβε στὸ κέντημά της τ' ἀπογεύματα, πλάϊ στὸ παράθυρο. Καὶ τὶς στιγμὲς ποὺ σήκωνε τὸ βλέμμα καὶ κοίταζε τὴ μαμμὰ ἀντίκρυ της νὰ ἐργάζεται τόσο χαρούμενα καὶ ἥσυχα, αἰσθανόταν ν' ἁπλώνεται μέσα της ἡ γλύκα κι' ἡ καλοσύνη ἐκείνη, ποὺ ἀντανακλοῦσε μιὰ λάμψη σὰν ἀπὸ ξάστερο οὐρανὸ στὰ ὑπέροχα μάτια τῆς Λουκίας.

Μὲ τέτοια μάτια κοίταζε τώρα κι' ἡ Νίνα τὸ κάθε τι. Κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της τόσο, μὰ τόσο εὐτυχισμένο...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΟΡΦΑΝΟΥΛΙΑ

Ἀκόμα, καλὰ καλά, δὲ μποροῦν νὰ θυμηθοῦν πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ φριχτὸ πράγμα. Εἶδαν τὸ μπαμπὰ νὰ φέρνῃ τὰ χέρια στὸ κεφάλι, στὴν καρδιά, κι' ἔπειτα νὰ πέφτῃ στὸ κρεβάτι βαρύς, ἀμίλητος. Καὶ τὴ μαμμὰ ἀλαλιασμένη, νὰ τρέχῃ νὰ τὸν στηρίξῃ; κι' ὕστερα σὰν τρελλή, νὰ ξεφωνίζῃ Κι' αὐτὰ τρομαγμένα, ἔτρεξαν στὴν κάμαρά τους καὶ ζάρωσαν.

Τώρα ἤχοι καὶ κρότοι φτάνουν μονάχα στ' αὐτιά τους: Στριγγὲς φωνές, λυγμοί, ἀνεβοκατεβάσματα τῆς σκάλας, ψιθυρίσματα. Μένουν πάντα ζαρωμένα στὴ γωνιά τους. Οἱ ὧρες νυλοῦν καὶ κανένας δὲ φαίνεται νὰ τὰ θυμόταν. Κι' ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴν κάμαρα νὰ ξαναδοῦν τὸ μπαμπά. Συλλογιοῦνται πὼς θὰ κοιμήθηκε ἴσως. Μὰ τώρα θὰ ἔχει ξυπνήσει καὶ θἄχῃ διάθεσῃ νὰ παίξῃ, ὅπως πάντα μαζί τους. Ὁ Γῶγος πέρνει τὸ μικρότερο, τὸν Τάκη, ἀπ' τὸ χέρι καὶ πᾶνε

Ὁ διάδρομος εἶναι γεμάτος κόσμο. Προχωροῦν ἀμίλητα καὶ φθάνουν στὴν κρεβατοκάμαρα. Παραμέριζαν καὶ τ' ἄφιναν νὰ περάσουν. Ἡ μαμμά τους τ' ἁρπάζει πρώτη, τ' ἀγκαλιάζει καὶ τὰ σφίγγει τρελλά.

— Παιδιά μου. ὀρφανούλια μου!..

Τὰ κλάμματα δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ πῇ ἄλλο. Κι' ὁλόγυρά της μαζεύονται διάφορα πρόσωπα· Τὰ παιδιὰ κοιτάζουν τὸ κρεβάτι. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι ξαπλωμένος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὰ μάτια κλειστά. Εἶναι κατάχλωμος. Μιὰ κυρία, φίλη τῆς μαμμᾶς τους, τὰ σηκώνει.

— Φιλῆστε, παιδιά, τὸ μπαμπά σας.

Τὰ μικρὰ ὑπακούουν.

— Εἶναι κρύος, λέει ὁ Γῶγος.

— Εἶναι κύος, ἀπαντᾷ σὰν ἠχὼ ὁ Τάκης.

— Θὰ παίξουμε, μπαμπά; ρωτάει ὁ Γῶγος.

Καινοῦργιοι λυγμοί. Ἡ καλὴ κυρία πλησιάζει τὴ μαμμά τους καὶ κάτι τῆς ψιθυρίζει Ἐκείνη γνέφει, ναί, μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὰ νὰ τὰ φιλήσω πάλι.

Θέ μου! Τί ἀλλαγμένη ποὺ εἶναι ἡ φωνή της! Τὰ μικρὰ πλησιάζουν, τὴν ἀγκαλιάζουν σφιχτά. Κι' ἐκείνη τὰ φιλάει ἀδιάκοπα. Αὐτὰ τἄχουν χαμένα.

Κατεβαίνουν τὴ σκάλα, μπαίνουν στ' αὐτοκίνητο, μὲ τὴν κυρία μαζί. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι ὑγρά, ἀπὸ τὰ καυτὰ δάκρυα ποὺ κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μαμμᾶς.

***

Ὁ Λελὲς κι' ὁ Νώντας εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Ἡ μαμμά τους, ἔφερε μαζὶ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας Παμίρη.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε. Ὁ κ. Παμίρης πέθανε. Σᾶς ἔφερα τὰ παιδιά του νὰ παίζετε μαζί. Προσέξτε. νὰ φανῆτε πολὺ καλοί. Καὶ πρέπει νὰ τ' ἀγαπᾶτε πολύ, γιατὶ δὲν ἔχουν πιὰ μπαμπά...

Παίζανε τώρα τοὺς κυρίους. Ὁ Λελὲς εἶναι ὁ διοικητής. Οἱ ἄλλοι θὰ εἶναι μεγάλοι κύριοι βέβαια, μὰ ὄχι σὰν αὐτόν. Οἱ μικροὶ μουρμούριζαν.

— Νώντα, λέει ὁ Λελές. Θὰ πῶ τῆς μαμμᾶς πὼς τῆς ἔσπασες χτὲς τὸ βαζάκι ποὺ εἶχε στὸ τραπεζάκι τὸ μικρό, τοῦ σαλονιοῦ.

— Καὶ γιατὶ θὰ τὸ πῇς σήμερα;

— Γιατὶ δὲ μ' ἔκαμες κι' ἐμένα «ἐπίσημο πρόσωπο».

— Καλά! Ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ σκύριος νομάρχης».

— Κι' ἐμεῖς τί θὰ εἴμαστε; ρωτοῦν οἱ φιλοξενούμενοι.

Οἱ συμβουλὲς τῆς μαμμᾶς ξεχάστηκαν. Οἱ οἰκοδεσπότες ἀπαντοῦν μὲ τὴν ἀσυναίσθητη σκληρότητα τῆς ἡλικίας τους.

— Ἐσεῖς τώρα πιά!.. Μὰ δὲν ἔχετε μπαμπά!

— Ἔχουμε, λέγει ὁ Γῶγος. Εἶναι στὸ σπίτι.

— Κοιμᾶται στὸ κρεβάτι, συμπληρώνει ὁ Τάκης.

— Ναί, μὰ εἶναι πεθαμένος!

Ἄχ! ἡ λέξη ἡ πικρή, ποὺ δὲν τὴ νοιώθουν, κι' ὅμως ἔχει παγώσει τὶς καρδοῦλες τους. Νοιώθουν κάτι νὰ τοὺς σφίγγει, ἕναν ἀόριστο πόθο νὰ ξαναδοῦν τὸ μπαμπά τους, νὰ τοὺς μιλήσῃ. Καὶ ξεσποῦν στὰ κλάμματα.

— Θέλουμε νὰ πᾶμε στὸ σπίτι μας.

— Σέλουμε νὰ ζοῦμε τὸ μπαμπά... Οἱ ὑπηρέτριες τρέχουν, προσπαθοῦν ἄδικα νὰ τὰ μερώσουν. Εἰδοποιοῦν τὴν κυρία τους.

Κάθε μητέρα βρίσκει νὰ μεταδώση κάτι ἀπ' τὴ στοργή της σ' ὅλα τ' ἄλλα παιδιά. Κι' ἡ ξένη μητέρα παρηγόρησε τὰ ὀρφανούλια γιὰ σήμερα. Στέγνωσαν τὰ δάκρυά τους. Παίξανε πάλι. Μὰ οἱ μέρες θὰ σωριάζουνται πάνω στὶς ἄλλες. Ἕνας μεγάλος Νώντας θὰ πῆ μιὰ μέρα:

—Ἤμουν ἄρρωστος χθὲς τὸ βράδυ, Ἡ μαμμὰ τρόμαξε, ὁ μπαμπᾶς ἔτρεξε νὰ φέρη τὸ γιατρό. Ἐκγρύπησαν κι' οἱ δυὸ στὸ προσκεφάλι μου.

Ἕνας Λελὲς θὰ προσθέση:

— Νὰ δῆτε τί ὡραῖα πράγματα μοῦ ἔφερε ὁ μπαμπᾶς ἀπ' τὴν Ἀθήνα: Αὐτοκίνητο, σιδηρόδρομο, ταμπούρλο.

Καὶ τὰ ὀρφανούλια θὰ σκύβουν τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψουν τὰ δάκρυα ποὺ θ' ἀνεβαίνουν στὰ μάτια τους. Θὰ σκέπτωνται μὲ πόνο, πῶς ὅσο κι' ἂν διπλασιάζη ἡ μαμμὰ τὴ στοργή της, δὲ θὰ νοιώσουν ποτὲ τὸ βαρὺ καὶ τρυφερὸ χάδι τοῦ πατέρα, δὲ θὰ χαροῦνε τὰ δῶρα του, δὲ θὰ ξαναδοῦν ποτέ, μὰ ποτέ, τὴ γλυκύτατη μορφή του νὰ σκύβη πάνω τους γεμάτη χαρά, λαχτάρα, καμάρι...

Κακόμοιρα ὀρφανούλια!

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΣΑΦΥΡΕΣΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πῆγαν κοντά του μὲ μιὰ κίνηση αὐθόρμητη, μόλις τοὺς ἄφησε ἡ Ἰουλιανή. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος, μ' ὅλες του τὶς προσπάθειες, δυσκολευόταν νὰ ξαναβρῆ τὴν εὐθυμία του.

Εἶχε ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὸ ἀνήσυχο ὕφος τῆς Ἰουλιανῆς καί, ὅσο θαρραλέος κι' ἂν ἦταν, τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης τὸν ἐβάραινε ὁλοένα περισσότερο.

Τί θὰ γινόταν στὴν περίπτωση ποὺ ὁ Μουριὲ κι' ἡ κόρη του θὰ παράτειναν τὴν παραμονή τους πέρα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα; Ὁ πύργος ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπ' τ' ἄλλα σπίτια, καὶ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ ζητήσουν βοήθεια.

Γιὰ νὰ περιπλανηθῆ στὰ βράχια μὲ τέτοιον καιρό, ἔπρεπε νἄχε γεννηθεῖ στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νἄχε μάθει, ἀπ' τὴν παιδική του ἡλικία, ν' ἀντιμετωπίζη τὴ μανία τῶν ἐξαγριωμένων στοιχείων. Ἐξάλλου, δὲ μπορροῦσε καὶ νὰ ἐγκαταλείψη τὰ παιδιά.

Τὶκ-τάκ... τὶκ-τάκ... Τί γρήγορα ποὺ χτυποῦσε τὸ παλιὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου!

Δέκα λεπτά... ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περνοῦν... Τὸ παιδὶ νοιώθει νὰ τὸ κυριεύη ἡ ἀπελπισία. Ἐκφνικά, ἡ Φραγκίσκα μουρμουρίζει μὲ πνιγμένη φωνή:

— Φοβᾶμαι!

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ μικρὸς Πέτρος ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ὁ Φίλιππος τἄχασε. Τί νὰ κάμη; Τί νὰ γίνη;

Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κάνη βόλτες στὸ δωμάτιο σὰν ἀρκούδα μέσα σὲ κλουβί.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἄνοιγε τὴν πόρτα μὲ τὴ μάταιη ἐλπίδα ν' ἀκούση τὴ χοντρὴ φωνὴ τοῦ Μουριὲ καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ἰουλιανῆς, ἀλλὰ ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου τὸν ξανάριχνε μέσα στὴν κάμαρα.

Ἡ μέρα φεύγει γρήγορα καὶ νυχτώνει. Σὲ λίγο ἡ σκοτεινιὰ θἀρθῆ νὰ προσθέση καὶ τὶς δικές της ἀνησυχίες κοντὰ σὲ κεῖνες ποὺ βασανίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγοριοῦ. Νὰ μείνη; Νὰ φύγη;

—Ἐλᾶτε νὰ παρακαλέστε μαζί μου τὸ Θεό, λέει στοὺς συντρόφους του.

Γονάτισαν ἀμέσως κι' οἱ τρεῖς τους μπροστὰ στὸ μικρὸ εἰκονοστάσι ὅπου ἡ Ἰουλιανὴ εἶχε στολίσει μὲ χάρτινα τριαντάφυλλα καὶ μὲ ὡραῖα κοχύλια τὶς τρεῖς εἰκόνες, τῆς Παναγίας, τῆς Ἁγίας Ἄννας καὶ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ποὺ προστάτευαν τοὺς θαλασσινούς.

Ἀπαγγέλλουν εὐλαβικὰ μιὰ προσευχὴ τῆς ἐκκλησίας, κι' ἔπειτα ἡ Φραγκίσκα μὲ τὴν ἀδύνατη φωνή της προσθέτει:

—«Ἅγια Βαρβάρα μας, ἱερὸ λουλούδι τοῦ Θεοῦ, φύλαγε σὲ παρακαλῶ ὅλους τοὺς θαλασσινοὺς ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὴ θάλασσα...»

Μόλις ἀποτελείωσε τὴ σύντομη αὐτὴ δέηση, ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀναπηδήση.

— Ποιὸς χτυπάει; ρώτησε ὁλότρεμη.

— Θἆναι ἴσως ἡ Ἅγια Βαρβάρα, παρατήρησε μὲ δειλία ὁ Πέτρος.

Ὁ Φίλιππος ἀνασήκωσε τὸ βαρὺ μοχλὸ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ βάλη γιὰ νὰ μὴν παρασύρη ὁ ἄνεμος τὴν πόρτα καὶ τὴ ρίξη πρὸς τὰ μέσα.

Στὴ θέα τοῦ νεοφερμένου, προσώπου, ἄφησε μιὰ χαρούμενη κραυγή:

—Ἡ Θυμιούλα!..

Ἡ κόρη ἦταν πολὺ ὠχρὴ καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι μ' ἕναν τρόπο παράξενο.

— Κύριε Φίλιππε! φώναξε σμίγοντας τὰ δυό της χέρια. Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ σᾶς βρίσκω ἐδῶ! Μοῦ τὄχε πεῖ ἡ Ἰουλιανή...

— Εἴδατε τὴν Ἰουλιανή; Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ κάτω... κοντὰ στὸν πατέρα της καὶ στὸ Φαζιόλ. Ὤ, δὲν ξέρετε... Εἶναι τρομερό!

Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσ' στὰ χέρια, σὰ νὰ δίσταζε νὰ κάμη μιὰ σκληρὴ ὁμολογία. Ἔπειτα, συγκινημένη ἀπὸ τὴν ἀμηχανία ποὺ διάβαζε στὰ μάτια τοῦ Φιλίππου, συνέχισε:

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... κι' ὡστόσο ντρέπομαι πολύ... Ξέρετε πῶς ἡ Γκὼτ δὲν εἶχε συχωρέσει ποτὲ τὸ φαροφύλακα ποὺ ἐνέργησε γιὰ τὴ σύλληψη τῶν ἀγοριῶν της. Τότε, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, βρῆκε μιὰ διαβολικὴ ἔμπνευση. Ἔχυσε μέσα στὸ κρασί του ἕνα ναρκωτικὸ τόσο ἰσχυρό, ποὺ ἀφοῦ πιῆ κανεὶς ἀπ' αὐτό, κοιμᾶται ὁλόκληρες ὧρες. Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ φαροφύλακα στὴν καλύβα τοῦ Φαζιόλ. Αὐτὸς κι' ὁ τελωνοφύλακας φοχάλιζαν. Ὅπως κοιμοῦνται πιά, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς ξυπνήση...

Ὁ Φίλιππος ἀναπήδησε, γιατὶ τοῦ ἦρθε μιὰ ἀνάμνηση.

—Ἀ! φώναξε. Θυμᾶμαι τώρα πῶς ἡ γριὰ γύριζε ἀπόψε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι καὶ τὴν εἶδε ὁ Μουριέ. Μὰ μὲ ποιὸ σκοπὸ τὄκαμε αὐτό;

— Δὲν τὸν μαντεύετε;

«Στὴν ὑγειά σας, κύριε Φίλιππε!» (Σελ. 510, στ. γ'.)

—Ὄχι.

Ἡ Θυμιούλα ἔμεινε σιωπηλή. Τῆς φαινόταν πολὺ σκληρὸ νὰ κάμη τὴν ἀποκάλυψη. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ σύντομου τούτου διαλόγου, ἡ νύχτα ἔπεφτε σιγὰ-σιγά.

—Ἄναψε τὴ λάμπα, εἶπε ὁ Φίλιππος στὴ Φραγκίσκα.

Μόλις πρόφερε τὴ λέξη «ἄναψε!», μιὰ ἀναφώνηση τοῦ ξέφυγε:

—Ὁ φάρος!

— Ναί, καλὰ ποὺ τὸ θυμηθήκατε, εἶπε ἡ Μικρὴ Ἄγνωστη ποὺ τὰ μάτια της γέμισαν ἀπὸ δάκρυα. Ἡ Γκὼτ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ φαροφύλακα, θέλησε νὰ τὸν κάνη νὰ χάση τὴ θέση του ἐμποδίζοντάς τον νὰ ἐκπληρώση τὶς ὑποχρεώσεις του. Ξέρω πῶς αὐτὸ τὸ εἶχε στὸ νοῦ της ἀπὸ καιρό.

— Μὰ εἶναι τρομερό! εἶπε ὁ Φίλιππος.

—Ὑπάρχει κάτι ἀκόμα πιὸ τρομερό. Ὅταν σκεφτεῖ κανεὶς τὶς χιλιάδες ζωὲς ποὺ μποροῦν νὰ καταστραφοῦν ἐξαιτίας τοῦ σβυσίματος τοῦ φάρου, σὲ μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ φουρτουνιασμένη ὅπως αὐτή... Γι' αὐτὸ ἦρθα.

—Ἐσεῖς;

— Ναί, εἶπε ἡ κόρη ἁπλά. Ἡ Ἰουλιανὴ δὲ μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψη τὸν πατέρα της καὶ τὸ σύντροφό του ἐξαιτίας τῆς Γκὼτ...

Ὁ Φίλιππος ἀναπήδησε.

— Θαρρεῖτε πῶς ἡ Γκὼτ θἆταν ἱκανή...

Ἡ κόρη κοκκίνισε ξαφνικὰ καὶ φάνηκε σὰ νὰ μετάνιωσε γιὰ τὰ λόγια της. Ἀλλὰ ὁ Φίλιππος κατάλαβε πῶς, ὕστερ' ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ ποὺ ἔρριξαν στὸ Μουριέ, ἔχασε κάθε ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ἀπαίσιας καλύβας.

— Μὰ τί μπορεῖτε νὰ κάμετε: τὴ ρώτησε.

— Δὲ μὲ βεβαιώσατε πολλὲς φορὲς πῶς εἶστε ἱκανὸς ν' ἀνάψετε τὸ φάρο;

— Τὸ πιστεύω, μά...

«—Μπορεῖς νἄσαι βέβαιη, Ἰουλιανή, πῶς δὲ θὰ πάθουν τίποτα τὰ μικρά». (Σελ. 511, στ. γ'.)

— Θὰ πάρουμε τὸν Πέτρο, τὴ Φραγκίσκα καὶ τὸ μωρό, γιατὶ θὰ πέθαιναν ἀπ' τὸ φόβο τους ἐδῶ, κι' ἔπειτα θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

— Τὸν παρακαλοῦσα κι' ἐγὼ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ ὅταν μπαίνατε. Ξέρετε, Θυμιούλα, πῶς εἶστε γενναία; πρόσθεσε μὲ ὕφος θαυμασμοῦ ποὺ ἔφερε, γιὰ πρώτη φορά, χαμόγελο στὰ χείλη τῆς κόρης.

— Δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἴδια γνώμη καὶ ἡ Γκὼτ, ποὺ μὲ φωνάζει δειλὴ ὅταν ἀρνοῦμαι νὰ τὴ βοηθήσω στὶς νυκτερινὲς ἐπιχειρήσεις της. Γρήγορα, κύριε Φίλιππε, ἄς πᾶμε. Πλακώνει ἡ νύχτα καὶ θἄμουν ἀπαρηγόρητη ἂν σονέβαιναν ἐξαιτίας μου δυστυχήματα καὶ ναυάγια στὴ θάλασσα.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε πάλι. Στὴ σχετικὴ προτροπή της, ἡ Φραγκίσκα, ποὺ ἡ παρουσία της τὴν ἐμψύχωσε πολύ, τύλιξε τὸν Πέτρο μ' ἕνα μεγάλο πανωφόρι καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ μωρὸ στὰ χέρια. Ἔπειτα, ἡ μικρὴ συντροφιὰ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ φάρου.

— Γρήγορα, γρήγορα! ἐκέτευε ἡ Θυμιούλα.

Κατέβηκαν τὴ σκάλα σχεδὸν τρέχοντας. Φτάνοντας στὸ φανάρι, ποὺ ἡ λάμψη του ἁπλωνόταν σὲ μεγάλη ἀπόσταση, ἡ Θυμιούλα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Τὰ φῶτα ἄναβαν ἕνα-ἕνα ἐκεῖ ψηλά, σὰν ἀστέρια. Εἶχαν σωθεῖ. Ἂν ὁ Φίλιππος δειχνόταν πάντα ἔτσι στὸ ὕψος τῆς ἀποσταλῆς του, μποροῦσε νὰ γλυτώση ἀκόμα πολλὲς ἀνθρώπινες ζωές, μαζὶ μὲ τὴν τιμὴ τοῦ Μουριέ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΑΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΕΣ

Ἕνας γνωστὸς γάλλος ποιητής, καλὸς κατὰ τἄλλα, εἶχε τέτοια ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ποὺ ἐνόμιζε πῶς κι' ἡ μεγαλύτερη τιμὴ ἦταν μικρὴ γι' αὐτόν. Ἀκούστε ὅμως τί ὡραῖα ποὺ τὴν ἔπαθε μιὰ μέρα.

Μερικοὶ θαυμαστές του τὸν εἶχαν προσκαλέσει στὴν πόλη τους γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν. Ὁ ποιητὴς πῆγε προθυμότατα. Καὶ πραγματικως τοῦ ἔκαμαν μεγάλες τιμές: δεξιώσεις, γεύματα, προσφωνήσεις, δῶρα καὶ καθεξῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΑΥΜΠΕΡΗ, Σαμιώτισσα, Βαθύ, Ἰσότιμος Α' Βραβείου 237ου καὶ 238ου Διαγων. Λύσεων. — 2. ΙΝΩ Β. ΑΓΓΕΛΗ, Ἰάς, Ἀθῆναι. Β' Βραβεῖον 29ου Διαγ. Ξεσπαθώματος καὶ Ἰσότιμος Α' Βραβείου 249ου καὶ 250ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΕΛΛΗ Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, Μαγιολούλουδα, Λευκωσία, Ἰσότιμος Α' Βραβείου 244ου Διαγων. Λύσεων. — 4 ΜΙΤΣΑ Ι. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ, Τζίνα, Χίος. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 244ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

Ὅταν τοῦ ἔκαναν καὶ τὸ τελευταῖο ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ ἦταν στὴν παραλία, συνέπεσε, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ βρισκόνταν στὰ ἐπιδόρπια καὶ στὶς προπόσεις, νὰ φτάσῃ στὸ λιμένα ἕνα ξένο πολεμικό, ποὺ ἄρχισε νὰ ρίχνῃ κανονιές, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴ γαλλικὴ σημαία. Καὶ φαντασθῆτε πιὰ τὴν ἀπορία τῶν φίλων, ὅταν εἶδαν τὸν ξένο τους νὰ σηκώνεται κατασυγκινημένος, καὶ νὰ τοὺς προσφωνῇ:

—Ἄ, μ' αὐτό, ἀγαπητοί μου, πάει πολύ! Ὡστόσο σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

Ὁ φαντασμένος ἐνόμισε πὼς οἱ κανονιὲς ἐκεῖνες ἔπεφταν πρὸς τιμή του!

Φυσικά, ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν τοῦ εἶπαν τίποτα. Τὸν ἄφησαν νὰ τὸ πιστεύῃ, ὡς νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνη του μονάχος. Ὅταν ἔφυγε ὅμως, ἦταν ἄλλο πρᾶγμα τὰ γέλια ποὺ ἔκαμαν εἰς βάρος του!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΧΩ μιὰ συγγένισσα, ποὺ ὁσάκις ἔρχεται στὸ σπίτι, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχῃ κάτι σπουδαῖο νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ. Ἀπορῶ ποῦ τὰ μαθαίνει καὶ πῶς τὰ θυμᾶται ὅλα! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲν ξέρουν τίποτα· οὔτε τί ἔγινε, οὔτε τί θὰ γίνῃ, οὔτε τί γίνεται, κι' ἴσως οὔτε... τί τοὺς γίνεται. Ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς ξεφεύγει τὸ παραμικρό. Νομίζεις πὼς δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ μαθαίνουν. Ὅπως αὐτὴ ἡ συγγένισσά μου. Κι' ὅμως κάνουν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες δουλειές. Μόνο ποὺ εἶναι ταχτικοί, μεθοδικοὶ καὶ προσεχτικοί. Κάθε πρωΐ π. χ. θὰ διαβάσουν τὴν ἐφημερίδα τους καὶ θὰ προσέξουν καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες εἰδήσεις· ἐνῷ ἄλλοι κάνουν καὶ μέρες νὰ πιάσουν στὰ χέρια τους ἐφημερίδα —ἐγὼ ἄξαφνα—ἢ κι' ἂν πιάσουν, τὴ διαβάζουν τόσο ἀπρόσεχτα, ποὺ καμμιὰ φορὰ παρατρέχουν τὰ σπουδαιότερα. Ἔπειτα, ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους λείπει ὁλωσδιόλου ἡ περιέργεια, τὸ ἐνδιαφέρον. Δὲν τοὺς νοιάζει γιὰ τίποτα· ἂς γίνῃ, λένε, ὅ,τι θέλει. Κι' αὐτὸ τὸ βρίσκω κακό. Ἡ μικρόχαρη βέβαια περίεργεια, ἡ πολύπραγμοσύνη, εἶναι ἐλάττωμα. Μ' ἄλλο τόσο κι' ἡ τέλεια ἀδιαφορία. Ἂς εἶναι...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν,—τὸ περασμένο Σάββατο—ποὺ ἦρθε στὸ σπίτι ἡ συγγένισσα, εἶχε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ κάτι σπουδαῖο ἀληθινά:

—Ἀπόψε θὰ γίνῃ ἔκλειψη τῆς σελήνης! Κι' ὁλικὴ μάλιστα! Προσέξετε νὰ μὴ χάσετε τὸ θέαμα.

Ὦ, βεβαιότατα ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ χάσουμε! Κι' ὁρμήσαμε ὅλοι στὰ παράθυρα.

—Ὄχι, μᾶς εἶπε, εἶναι νωρὶς ἀκόμα. Θὰ ρχίσῃ κατὰ τὶς ὀχτὼ παρὰ τόσο, καὶ θὰ τελειώσῃ κατὰ τὶς δέκα καὶ τόσο.

Ἤξερε, βλέπετε, καὶ τὶς ὧρες ἀκριβέστατα. Ἔτσι ξέρει πάντα αὐτὴ τὶς ὧρες ὅλων τῶν «θεαμάτων». Ἀκόμα καὶ τὶς τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων. Ἀλλὰ τὸ «θέαμα» ποὺ μᾶς ἀνήγγειλε γι' ἀπόψε, δὲν ἤθελε εἰσιτήριο. Ὅλοι στὸ σπίτι εἴχαμε χάρισμα ἀπὸ ἕνα ἢ ἀπὸ μισὸ θεωρεῖο: τὰ τρία μεσημβρινά μας παράθυρα. Καὶ περιμέναμε πιὰ τὴν ὥρα γιὰ νὰ πολαύσουμε τὸ σιγοφάγωμα αὐτοῦ τοῦ φεγγαριοῦ ἀπὸ τὸ Δράκοντα—ὅπως πιστεύουν οἱ Κινέζοι... Ἀλλὰ ποῦ! Δογαριάζαμε χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση ἦταν... τὰ σύννεφα. Τί πλῆθος σύννεφα, νὰ πάρ' ἡ εὐχή! Ἔτρεχαν μὲ μεγάλη γρηγοράδα, κι' ὡς που νὰ πῆς ἀμήν, σκέπαζαν πάλι τὸ φεγγάρι ποὺ μόλις τὸ εἶχαν ξεσκεπάσει.

Ἔτσι δὲν κατάφερα νὰ ἰδῶ καθόλου αὐτὴ τὴν ἔκλειψη. Κάθε τόσο οἱ δικοί μου μὲ φώναζαν: «Βγῆκε! φαίνεται! ἔλα νὰ ἰδῇς!». Ἀλλ' ὡς που νὰ τρέξω στὸ παράθυρό μου καὶ νὰνοίξω τὶς γρίλιες, τὸ φεγγάρι χανόταν, ὄχι μέσ' στὴ σκιὰ τῆς γῆς, ἀλλὰ μέσ' στὰ μαῦρα σύννεφα. Μιὰ-δυὸ φορές, μόλις τὸ πρόφταση τὴ στιγμὴ ποὺ κρυβόταν μισοφαγωμένο. Κι' ἐπειδή, φυσικά, δὲν μποροῦσα νὰ φυλάγω ὅλη τὴν ὥρα στὸ παράθυρο, κι' ἐπειδὴ τὸ παιχνίδι τῶν συννέφων βάσταξε ὡς τὸ τέλος τοῦ φαγώματος, δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ τίποτ' ἀπ' αὐτό, παρὰ τὸ σκοτάδι ποὺ ἐκάλυψε τὸ θόλο, ὅταν τὸλόγιομο φεγγάρι μπῆκε πιὰ ὁλάκερο στὴν κοιλιὰ τοῦ Δράκοντα. Ἦταν μιὰ «ἔκλειψις μετ' ἐμποδίων». Μόνο στὴ δεύτερη φάση, ὅταν δηλαδὴ τὸ φεγγάρι ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴ σκιά, τὰ σύννεφα εὐδόκησαν νὰ μᾶς ἀφήσουν λίγο νὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγαν ἀπ' τὸν οὐρανό, παρὰ ὅταν ἡ ἔκλειψη εἶχε πιὰ τελειώσα κι' ὅταν τὸ φεγγάρι, ὁλόγιομο πάλι, λαμπρό, ἐξακολουθοῦσε τὸν οὐράνιο δρόμο του σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα...

Καὶ θυμήθηκα ἕνα παλιὸ ἀνέκδοτο σχετικό. Ἐπρόκειτο καὶ τότε νὰ γίνῃ ὁλικὴ ἔκλειψη, ποὺ τὴν ἀνήγγειλαν, ὅπως πάντα, οἱ ἐφημερίδες, κι' οἱ ἄνθρωποι περίμεναν νὰ τὴν ἀπολαύσουν. Ἀλλὰ σὲ κάποια πόλη στάθηκαν ἄτυχοι: Πυκνότατα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό, καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἔκλειψη, ξέσπασαν στὴν πιὸ ραγδαία βροχή. Τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα ἔγραφε σοβαρώτατα: «Ἡ χθεσινὴ ἔκλειψις ἐματαιώθη ἕνεκα τῆς βροχῆς». Ἤθελε νὰ πῇ, ἡ δύστυχη, πὼς δὲν ἔγινε ὁρατή. Ἀλλὰ φανταστῆτε τὰ γέλια ποὺ ἔγιναν μὲ τὸ «ἐματαιώθη» ἐκεῖνο, τὸ ἀπρόσεκτο, ποὺ ἐσήμαινε πὼς ἡ βροχὴ ἐμπόδισε τὴν ἔκλειψη νὰ γίνῃ, σὰ νὰταν πραγματικῶς καμμιὰ παράσταση στὸ ὑπαίθρο!

Ὁ Σουΐφτ ὅμως ἀνέβαλε κάποτε μιὰ ἔκλειψη ἐν γνώσει καὶ μὲ τὸ ἔτσι θέλω. Ὁ περίφημος αὐτὸς συγγραφέας τοῦ «Γκιούλιβερ» ἦταν καὶ παπᾶς, κι' ἀστρονόμος, κι' ἀπ' ὅλα. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ἔβγαιναν Ἡμερολόγια, καὶ στὸ χωριὸ ὅπου ἐφημέρευε ὁ Σουΐφτ, οὔτ' ἐφημερίδες. Ἔτοιχοκόλλησε λοιπὸν στὸ πρεσβυτέριο μιὰ εἰδοποίηση γιὰ τὴ μέλλουσα ἔκλειψη. Ἀλλὰ τὴν ὁρισμένη ἡμέρα, μαζεύτηκε τόσος κόσμος ἐκεῖ-ἀπέξω, καὶ τόσο ἐπέμενε νὰ μπῇ μέσα, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἔκλειψη μὲ τὸ τηλεσκόπιο, ὥστε ὁ Σουΐφτ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ, τοιχοκόλλησε ἄλλη εἰδοποίηση ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. ἐφημερίου, ἡ ἀναγγελθεῖσα ἔκλειψις ἀναβάλλεται ἐπ' ἀορίστῳ». Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι γύρισαν στὰ σπίτια τους. Τί νὰ γίνῃ! διαταγὴ τοῦ κ. ἐφημερίου καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα...

Ἀνάλογο, ἂν καὶ πολὺ νεώτερο, εἶναι τὸ ἀνέκδοτο ποὺ σᾶς διηγήθηκε κάποτε ὁ Ἀνανίας. Μιὰ παρέα ἀπὸ κυρίες καὶ κυρίους τοῦ Παρισιοῦ, πῆγαν στὸ Ἀστεροσκοπεῖο γιὰ νὰ ἰδοῦν κάποια ἔκλειψη μερική. Ἀλλὰ ὡς νὰ φτάσουν, ἡ ἔκλειψη εἶχε τελειώσει.

— Δὲν πειράζει! φώναξε τότε ἕνας ἀπὸ τὴν ἀπογοητευμένη παρέα. Ὁ κ. Φλαμμαρὶὼν (ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου) εἶναι πολὺ φίλος μου. Θὰ τὸν παρακαλέσω... νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΑΣΟΣ ΜΟΥ, ΓΝΩΡΙΜΟ...

Δάσος μου, δάσος γνώριμο,
θάρθω πάλι κοντά σου,
Κοντά σὲ σύντροφους πιστούς,
ὅπου μὲ καρτεροῦνε:
Στὰ δέντρα σου τὰ γέρικα
καὶ στὰ μικρὰ πουλιά σου,
Τὰ μυστικά τους τὰ παλιὰ
καὶ τώρα νὰ μοῦ ποῦνε.

Τὰ μάταιά μου ὄνειρα
κοντά σου θὰ ξεχάσω,
Μέσ' στὴ βαθειὰ γαλήνη σου
καὶ τὴ σοφὴ σιγή σου.
Τότε τὴ Μοίρα μου πικρὰ
θὰ τὴν περιγελάσω
Καὶ θὰ τῆς πῶ: ἀψήφισα
καὶ πάλι τὴν ὀργή σου!

ΓΙΑΝΝΗ Σ. Δ. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΕΡΙ

Κάτι μὲ σφίγγει, κάτι μ' ἔχει [πιάσει
Κι' εἶν' ἡ ψυχή μου ἀπόψε λυ- [πημένη.
Κάτι μὲ θλίβει, κάτι μοῦ βαραί- [νει
τὸ εἶναι μου καὶ θέλει νὰ ξε- [σπάσῃ.

Ὁ νοῦς μου φτερουγίζει σ' ἄλλα [μέρη,
Σὲ κόσμους ποὺ δὲν εἶδα μὲ τὰ [μάτι,
Κι' ἀναζητάει κι' ἀναζητάει κά- [τι...
Μὰ τάχα ὅ,τι μοῦ λείπει θὰ μοῦ [φέρῃ;...

Κάτι ὑψηλὸ ἡ φαντασία μου ἔ- [χει φτάσει...
Νοιώθω τοῦ στίχου τὸ ρυθμὸ ἀ- [κόμα!..
Κάτι μὲ πλημμυρίζει, ἀλλὰ ποιὸ [στόμα,
Ποιὰ πέννα θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ [ἐκφράσῃ;

Περνοῦν οἱ ὧρες — μιὰ μετ' ἀπ' [τὴν ἄλλη...
Κάτι μὲ συγκινεῖ· σκέπτομαι ἀ- [κόμα...
Βουβὰ τὰ χείλη καὶ κλειστὸ τὸ [στόμα,
Στὴν ἄσπρη κόλλα γέρνω τὸ [κεφάλι.

Στὴν πρώτη θέση ἡ πέννα μου [ἔχει μείνει
ἀπιαστη — δὲν ἐχάραξε ἕνα γράμ- [μα!..
Κάτι μὲ ζώνει καὶ ξεσκῶ σὲ [κλάμμα...
Κι' ἡ λάμπα νὰ μ' ἀφήσῃ τρε- [μοσβύνει.

Οὐράνιο Τόξο

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Θὰ τὸν θυμοῦμαι πάντα τὸν ἥσυχο ἐκεῖνο δρομάκο. Ἔτσι, πάντα μελαγχολικό, λὲς θλιμμένο. Τότε ὅμως ἦταν ἀλλοιώς.

Τότε τὸν ζωήρευαν παιδιάστικες, ξέγνοιαστες δροσερὲς φωνούλες, ποὺ ξέφευγαν ἀπ' ἄδολα στήθη. Δὲν ξέρω πῶς, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἡ τύχη μ' ἔφερε ὡς ἐκεῖ κάποιο χειονωριάτικο δεῖλι.

Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἔνοιωσα μιὰ βαθειὰ συγκίνηση ἀντικρύζοντας ἕνα σωρὸ παλιούς μου γνώριμους. Ξανάζησα λὲς γιὰ λίγο σὲ κάποιο παλιὸ παραμύθι, γιατὶ ἀλήθεια μὲ κάτι τέτοιο θαρρῶ πὼς μοιάζει αὐτὴ ἡ μακρινὴ ἐποχή. Ὅλα ἴδια· μόνο ποὺ τὰ δέντρα μεγαλώσανε πιὸ πολὺ καὶ τὸ γυμνὰ κλαριά τους ἐνώθηκαν καὶ σκέπασαν μ' ἕνα θλιμμένο θόλο τὸ δρομάκο. Στὸ διάβα μου, τὰ ξεραμένα φύλλα ποὺ κοιτοῦνταν κίτρινα στὴ γῆ, ἄφιναν ἕνα στεγνὸ κρότο, ποὺ ἔμοιαζε λὲς μὲ παράπονο...

Ἡ καρδιά μου χτύπησε παράξενα, σὰν ἀντίκρυσα τὸ παλιό μας σπίτι. Πόσο γέρασε κι' αὐτό... Καὶ οἱ τοῖχοι του, γιὰ ἰδές, πράσινοι, ραγισμένοι... Καὶ γιὰ κοίταξε κεῖ στὰ κεραμίδια: ἄλλοτε κελαϊδοῦσαν ἴσως διαβατάρικα πουλάκια· τώρα ἔχουν χτίσει τὶς φωλιές τους νυχτερίδες. Κι' ὁ κῆπος, ποὺ ἄλλοτε παίζαμε μέσ' στὰ λουλούδια, τώρα εἶναι χέρσος, κι' ἐκεῖ κάτω ποὺ γύριζε τὸ μαγκανοπήγαδο, τώρα εἶναι ἀφημένο καὶ τὰ ξύλα σαρακωμένα...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σφάλησα τὰ μάτια μου καὶ νόμισα πὼς θ' ἄκουγα τὴ δροσερὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, νὰ μὲ φωνάζῃ ἀγριεμένος ἀπ' τὸ παραθύρι:

— Τάκη, ἢ ἔρχεσαι ἢ σὲ σκοτώνω!..

Κι' ἀκόμα νόμισα πὼς θὰ τὸν ἔβλεπα νὰ κατεβαίνῃ κορδωμένος, μὲ ὄφος ἀγριωπό, τὴν πλατειὰ μαρμαρένια σκάλα, μὲ τὸ πηλίκιο ἀτὸ ξανθό του κεφάλι καὶ τὸ ὅπλο, ἕτοιμος νὰ μὲ πυροβολήσῃ.

— Φύγε, γιατὶ σὲ σκότωσα!

Κι' ὅλο προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ μικρὸ τενεκεδένιο παιχνιδάκι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἅγιο-Βασίλης, μιὰ κάποια μακρινὴ πιὰ χειμωνιά...

Τί κρῖμο, ἀλήθεια, νὰ περάσουν τόσο γρήγορα τὰ χρόνια!..

Τώρα εἶναι ὅλα ἀλλαγμένα...

Κι' ὁ δρόμος ἔρημος, καὶ τὸ σπίτι σφαλιχτό, καὶ δὲν ἀκούεται ψυχὴ ἐκτὸς ἀπ' τὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδας ἢ τὸ σύρλιασμα κανενὸς σκυλιοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἀντηχοῦσαν τόσα γέλια.

Τώρα ὁ παλιός μου σύντροφος στὰ παιχνίδια δὲν ζεῖ πιά. τῆς μητέρας δὲν μένει παρὰ ἡ χλωμή, θλιμμένη της εἰκόνα στὴν ψυχή μου... ἕνας ξεθωριασμένος σταυρὸς μαρτυράει πὼς κάποτε θὰ ὑπῆρχε κάποιος γέροπατέρας... Ὅλα ἀλλαγμένα...

Ἔβαλα τὰ δόκτυλά μου ἀσυναίσθητα στὰ μαλλιὰ καὶ δὲν ξέρω πῶς ἔνοιωσα τελείως ψυχικὴ τὴν αἴσθηση τοῦ κρύου...

Τὰ χρόνια... Πόσο βιαστήκανε κι' αὐτὰ τὰ εὐλογημένα...

Ἔφυγα μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη ἀπ' τὸ δρομάκο αὐτό, ποὺ κρατεῖ ἄθελά του ἕνα εὐτυχισμένο κομμάτι τῆς ζωῆς μου... καὶ δὲ μπορῶ νὰ μὴ σοῦ κρύψω πὼς κατάβαθά μου ἴσως, νὰ ζούλεψα γι' αὐτό...

Μυρέττα

ΑΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

Ἡ Νίτσα καὶ ὁ Τάκης εἶναι ὅλο χαρά. Αὔριο θὰ κατέβουν στὴ θάλασσα νὰ πάρουν τὸ πρῶτο μπάνιο. Τί εὐλογημένος Ἅγιος ὁ Ἁγιάννης ὁ Κλειδωνας! Καὶ μήπως εἶναι μόνον αὐτό; τὸ βράδυ ὅ' ἀνάψουν φωτιὲς καὶ τὶ πηδήματα θὰ κάνουν! ὅλη ἡ γειτονιὰ θὰ εἶναι ἔξω καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ὅ' ἀνάβουν καὶ θὰ πηδοῦν· ἢ ὑπηρέτριά τους, ἡ Τασώ, ἀπὸ μέρες ἔχει κάνει κουμπάνιο ἀπὸ ἄχυρα καὶ ξερὰ φρύγανα. Ἔπειτα θὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ κορίτσια κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη κληματαριά, ποὺ σκεπάζει τὴν πλακόστρωτη αὐλή τους, νὰ βάλουν τὰ ριζικάρια. Τώρα, γιατὶ στὸν τόπο τους ἔχουν τὸ ἔθιμο νὰ γίνωνται τόσα αὐτὴ τὴν ἡμέρα; ἡ Νίτσα εἶναι μικρὴ καὶ δὲν ξέρει. Μὰ μήπως καὶ τοὺς μεγάλους νὰ ρωτήσετε, νομίζετε πὼς ξέρουν κι' αὐτοὶ τὸ γιατί;

Πρὶν καλοφέξει καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶναι στὸ πόδι. Ἐπιτέλους φθάνει τ' αὐτοκίνητο καὶ σὲ ἕνα τέταρτο ἀντικρύζουν τὴ γαλάζια γόησσα. Ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο ἀκόμη ἔχουν πετάξει ποδιὲς καὶ πέδιλα, καὶ μόλις σταματᾶ, τρέχουν σιμά της. Πῶς χαμογελᾶ κι' ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της νὰ τὰ δεχτῇ! Ἐλαφρά, ἐλαφρὰ χαϊδεύουν τὰ πόδια τους τὰ κυματάκια, κι' ὁ μπάτης τὰ σπρώχνει ἀπαλά. Πρὶν φύσει ἡ μαμμὰ μὲ τὸ Μπέμπη, ἔχουν ριχτεῖ στὴ θάλασσα. «Μή, μή, τσαίει, τσαίει!» φωνάζει ὁ μικρούλης μόλις αἰσθάνεται τὸ ἄγγιγμα τοῦ κρύου νεροῦ. Τρέχουν καὶ τὰ δυὸ καὶ βοηθοῦν στὸ μπάνιο τοῦ. Τί ὄμορφα βραχάκια, μικρὰ καὶ μεγάλα, μέσα στὴ θάλασσα! Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ σκαρφαλώνουν ὅλοι καὶ ὁ μπαμπᾶς πέρνει φωτογραφίες. Ὤ! Τί θαυμάσιο ἀνάπαυμα μετὰ τὸ μπάνιο! Ξαπλώνουν στὴν ἄμμουδιὰ καὶ βλέπουν τὸ πέλαγος νὰ ξανοίγεται βαθιά. Μακρυὰ φαίνεται τὸ Πήλιο μὲ τὰ χωριά του· τὰ σπίτια τους, χωμένα μέσα στὰ δέντρα μόλις ξεχωρίζουν.

Ἕνα βαπόρι σχίζει τὰ νερὰ καὶ τὸ μεγάλο του φουγάρο βγάζει καπνό· καΐκια καὶ ψαρόβαρκες ἀρμενίζουν, μιὰ τράτα λίγο πιὸ πέρα ἔχει ἀράξει, οἱ τρατάρηδες τραβοῦν τὰ δίχτια καὶ μὲ τὸ ρυθμικὸ τραγούδι τους ζωηρεύουν τὴν ἀκρογιαλιά· καὶ πιὸ πέρα, ἕνα χωριουδάκι παραλιακὸ ποὺ τὸ ἀκολουθεῖ ἕνα ἀλσάκι ἀπὸ πεῦκα. Οἱ γονεῖς γοητευμένοι ἀπ' τὸ ξθέαμα καὶ μεθυσμένοι ἀπ' τὸ ἰώδιο τῆς θάλασσας καὶ τὸ ὀξυγόνο τῶν πεύκων, καθισμένοι στὴ σκιὰ ἑνὸς λόφου, δὲν πολυπροσέχουν τὰ παιδιά. Αὐτά, ἀφοῦ σκαρφάλωσαν ὀλίγα κατσικάκια στὸ βουναλάκι, ποὺ καὶ ἡ πρόσοψή του Ἦταν κατάφυτη ἀπὸ πεῦκα, κατέβηκαν πάλι στὴν ἀμμουδιά, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό. Ἐκεῖ ἕνα καΐκι φόρτωνε κάρβουνο, ἀπὸ δυὸ μεγάλους σωρούς, ποὺ ἦταν στὴν ἀμμουδιά· χωρὶς νὰ χασομερήσουν, σκαρφάλωσαν στὸ καΐκι παρακολουθῶντας τὸ φόρτωμα, καὶ δὲν ἄργησαν νὰ μεταβληθοῦν σὲ δυὸ τέλεια ἀραπόπουλα. Καὶ τί γέλια σὰν τἄδαν οἱ γονεῖς χωρὶς νὰ τὰ γνωρίσουν, ἐνῷ ὁ Μπέμπης φοβισμένος ἔβαζε τὰ κλάμματα. Ἐπακολούθησε καὶ δεύτερο μπάνιο καὶ πάλι σ' αὐτοκίνητο. Ἡ διαδρομή τους, ἂν καὶ μεσημεριάτικη, μέσα σὲ ἐλαιῶνες καὶ πλατάνια, εἶναι τόσο δροσερή· περνοῦν ἀπὸ ἕνα ἰδιόκτητο χωριὸ καὶ τὰ παγώνια τους ὑποδέχονται μὲ τὰ δυνατὰ ξεφωνητά τους. Τί ὡραία ἡ παρακάτω μεγάλη σιδερένια γέφυρα, ποὺ νομίζεις, καθὼς τρέχει τ' αὐτοκίνητο πάνω της, πὼς τρέχει κι' αὐτὴ μαζί του. Κατεκθουσιασμένοι ἐπιστρέφουν, καὶ ἀνυπόμονα περιμένουν τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνοίξουν τὰ ριζικάρια, ἐνῷ θ' ἀντηχεῖ τὸ πρῶτο δίστιχο:

Σήμερα εἶναι τ' Ἀγιγιαννιοῦ,
σήμερα εἶναι χάρη,
Ὁποιος εἶναι καλορίζικος
νὰ τοῦ βγῇ τὸ ριζικάρι.

Τὶ χαρὲς καὶ πηδήματα θἄκαναν, ἂν πρῶτο ἔβγαινε ἕνα ἀπ' τὰ δικά τους!

Ὠκεανίς

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

— Ξύπνα, ξύπνα!

—Ὤ! ἦρθε πάλι ἡ σειρά μου; Καλά. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς· θὰ σηκωθῶ.

Σὰν ἔφυγε ἐκεῖνος ποὺ μὲ ξύπνησε, σηκώθηκα τρίβοντας τὰ μάτια μου, καὶ σὲ τρία λεπτά, ἀφοῦ φόρεσα τὴ χλαίνη μου, πῆρα τὸ ξίφος μου, βρέθηκα ἕτοιμος γιὰ φρουρός.

Ἔξαφνα, τὸ παράξενο ἠλεκτρικὸ φῶς τοῦ δωματίου, ποὺ σκορπίζονταν ἁπαλὰ στοὺς τοίχους, *μὲ βύθισε σὲ σκέψεις.*

— Τί ὥρα νἆναι; ἀναρωτιέμαι.

Τὸ ρολόϊ ποὺ ὑψώνεται ἔξω, χτύπησε σὰ νἄθελε ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημά μου.

Ἦταν μιὰ φθινοπωριάτικη νύχτα. Φυσοῦσε βοριάς, ὡστόσο σύννεφα δὲν ἦταν στὸν οὐρανὸ καὶ τάστρα τρεμόλαμπαν σὰ σταγόνες κρυσάλλινες στ' ἄπειρο.

Περπάτησα μέσα στὸ δωμάτιο, σκεπτικὸς λίγο, ἤρθα μπροστὰ στὸ *παράθυρο. Ἔβλεπα* ἀπὸ κεῖ τὰ ἐρείπια κάποιου παλιοῦ σπιτιοῦ.

***

Δὲν εἶχε ἀκόμα δακρύσει ὁ μελαγχολικὸς φθινοπωριάτικος οὐρανός, κι' ἄκουσα τὴ θλιμμένη φωνὴ τῆς κουκουβάγιας

Τί παράξενη καὶ σπαραχτική! Μὲ τί παράπονο ἀφίνει τὴ φωνή της νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπ' τὰ σπλάγχνα της, γιὰ νὰ τὴ σκορπίσῃ στὴ θλιμμένη φύση, ποὺ ἀκούει τὸ παράπονό της!

Γιατὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸ σύμβολο τῆς Ἀθηνᾶς νὰ σπαράζεται τόσο καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ κοιμηθῇ;

Γιατὶ *μὲ τόσο παράπονο* νὰ σχίζῃ τὸ βαθὺ σκοτάδι μὲ τὴ φωνή της, ποὺ φαίνεται ἀλήθεια νὰ σοῦ πληγώνῃ τὴ φτωχή σου καρδιά;

Σὰν ἀληθινὸ ἀναστέναγμα τῆς νύχτας εἶναι ἡ φωνή της, ποὺ βγάζει ἀπ' τὰ σπλάγχνα καὶ τὴ σκορπάει γύρω-τριγύρω μὲ ἄπειρη λύπη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις καὶ ἐρωτήσεις περνοῦσαν σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἡσυχάσω λίγο.

Ἐξακολουθοῦσαν οἱ στοχασμοί μου, κλωθογυρίζοντας στὸ κεφάλι μου μέσα:

Ἀγαπάει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ποὺ πηχτὸ χύνεται ἀπ' τὰ αἰθέρια ὕψη, ὅσο θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ κάτι στὴ ζωή της.

Ζῇ μ' αὐτὸ τὸ σκιαχτερὸ σκοτάδι καὶ περνάει τὴ μεγάλη ζωή της δίχως ποτὲ νὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ τὶς χρυσὲς ἀχτίδες τοῦ ξανθοῦ ἥλιου, ποὺ ἀνατέλλοντας μεγαλόπρεπα προβαίνει.

Τὴν κουκουβάγιά φαντάζομαι *σὰν πραγματικὸ* ἀπόσταγμα τοῦ σκοταδιοῦ ποὺ χύνεται καμμιὰ νυχτιὰ τοῦ Γενάρη, ἂν καὶ αὐτὴ συμβολίζει, μὲ τὰ μεγάλα *παράξενα καὶ θριαμβευτικὰ* μάτια της, τὸ γαλήνιο φῶς τῆς σκέψης μας.

***

Διέκοψε τὴ σειρὰ τῆς σκέψης μου τὸ ρολόϊ, ποὺ χτύπησε πάλι ρυθμικά, βαριὰ-βαριά, εἰδοποιώντας με, πότε θὰ παραδώσω σ' ἄλλον φρουρό.

Σκιὰ τοῦ Παρνασσοῦ

ΣΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Στὸ γαλάζιο τελάρο τ' οὐρανοῦ, εἶναι μερικὲς ἡμέρες, ποὺ βλέπω ἄσπρα σύννεφα νὰ τρέχουν γοργά.

Εἶναι τὰ πρῶτα μηνύματα τοῦ φθινόπωρου.

Κάθε χρονιὰ περιμένω τὴν ἐποχὴ ποὺ χιονοπωριάζει, γιὰ νὰ τὰ ξαναπεκρύσω, καὶ συλλογίζομαι: ποῦ νὰ πηγαίνουν; Κι' ὕστερα ὀνειρεύομαι...

Τρέχετε, τρέχετε γοργὰ στὸ γαλάζιο τελάρο. Ποῦ πηγαίνετε; Κάπου μακρυά, πιστεύω, γιατὶ βιαζόσαστε. Μιὰ χάρη, ἄσπρα μου σύννεφα: Τυλίχτε ἀνάμεσά σας τὶς θλίψεις καὶ τὶς μαῦρες μου σκέψεις, πάρτε τις στὸ μακρυνὸ ποὺ τραβᾶτε βοριᾶ. Πάρτε τις καὶ ξαλαφρώστε τὴν ψυχή μου. Ὦ ἄσπρα σύννεφα, τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρη, γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ τόσο πολύ.

Δώρα Ἄνθη

Ο ΦΙΟΓΚΟΣ

Ἡ Καίτη χαρούμενη χοροπηδοῦσε στὸ δωμάτιό της: ἐπιτέλους εἶχε φτάσει ἡ ὥρα νὰ πάῃ στὸ πολυπόθητο τσαΐ ποὺ ἔδιναν οἱ φίλες της.

Ἡ νταντὰ τὴ φώναξε καὶ τῆς ἔβαλε τὸ χαριτωμένο ρὸζ φουστανάκι της, μὲ ρόζ παπουτσάκια καὶ ρόζ καλτσίτσες. Κοιτάχτηκε στὸ μεγάλο καθρέφτη. Τί ὡραία *ποὺ ἦταν!*

Ἡ νταντά, ἀγαναχτισμένη, τὴ φωνάζει καὶ πλησιάζει στὸ κομό. Βγάζει ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτο κορδέλες, καὶ ἀφοῦ τὶς ἐπλησίασε μιὰ-μιὰ στὸ φόρεμα γιὰ νὰ ἰδῇ ποιὰ πήγαινε καλύτερα, σκέφτηκε πολύ, διάλεξε ἐπιτέλους *μιὰ καί*, ἀφοῦ ξαναχτένισε τὴ μικρούλα, ἄρχισε νὰ τῆς δένῃ τὸ φιόγκο.

Ἀλλὰ ὁ φιόγκος δὲ γινόταν ὅπως τὸν ἤθελε ἡ νταντά, καὶ ὅσο πήγαινε νεύριαζε, καὶ χαλοῦσε τὸ φιόγκο, καὶ τραβοῦσε πιὸ πολὺ τὰ μαλλιὰ τῆς Καίτης.

Ὁ φιόγκος εἶχε τσαλακωθεῖ τόσο, ποὺ ἡ νταντὰ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σιδερώσῃ, καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τὸν δένῃ. Δὲν γινόταν ὅμως καλύτερα, καὶ τότε ἡ μικρούλα εἶπε ἀνυπόμονα:

— Νταντά, ἄφησε, πάω χωλὶς φιόκο.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πᾷς χωρὶς φιόγκο! δὲν γίνεται, σοῦ λέω. δὲν γίνεται. Ὁ Θεὸς φυλάξει τέτοιο πρᾶγμα!

Ἄρχισε ἡ νταντὰ νὰ σιδερώνῃ πάλι τὸ φιόγκο καὶ ἐπιτέλους ἐδέθηκε καθώς ἤθελε.

Ἡ Καίτη πήδησε ἀπὸ τὴ χαρά της, *μὰ ἡ νταντὰ κοίταξε* τότε τὸ ρολόγι της καὶ εἶπε:

— Πάει, παιδί μου, δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ πᾶμε, εἶναι πολὺ *ἀργά!*

Ἀ, τὶ κρίμα!..

Δροσούλα

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Παιδάκια καλοντυμένα, μὲ τὰ δροσερά τους φορεματάκια καὶ τὰ πλατύγυρα καπελάκια τους, στολίζουν κάθε ἀπόγευμα τὴν ἀμμουδιά.

Βαστώντας τὰ κουβαδάκια τους περπατοῦν δίπλα στὶς ὑπηρέτριες ποὺ τὰ ὁδηγοῦν καὶ σκέπτονται τὰ παιχνίδια ποὺ θὰ στήσουν κάτω στὴν ἄμμο.

Φθάνουν στὴ θάλασσα. Οἱ φίλοι τους ἔρχονται νὰ τὰ προϋπαντήσουν καὶ μὲ ζωηρὲς φωνὲς καὶ γέλια τοὺς λένε τί παιχνίδι σκέφθηκαν νὰ παίξουν.

Σὲ λίγη ὥρα ὅλοι εἶναι σύμφωνοι καὶ τὸ παιχνίδι μπαίνει σ' ἐνέργεια.

Βγάζουν τὰ παπούτσια, πετοῦν τὰ καπελάκια κι' ἀρχίζουν τὸν τρελλοπόλεμο *μὲ τὴν ἄμμο*. Πῶς τοὺς ἀρέσει! Τὸν παίζουν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ θὰ ἤθελαν νὰ διαρκῇ ὡς τὸ βράδυ, ἂν δὲν *κουράζονταν*.

Μετὰ λίγη ἀνάπαυση, ξαναρχίζουν. Τώρα πιασμένοι χέρι-χέρι, βουτοῦν στὴ θάλασσα καὶ ραντίζουν τὰ νερὰ μὲ τὰ πόδια τους ἢ παραβγαίνουν στὸ ποιὸς νὰ πετάξῃ πιὸ μακριὰ τὴν πέτρα μέσα στὸ νερό. Σὲ λίγο πάλι, καθισμένοι στὴν ἄμμο, χτίζουν φούργους καὶ πύργους ἢ κάνουν βουνὰ καὶ πηγάδια, καὶ φαντάζονται πὼς ἐκεῖ κατοικοῦν οἱ νεροϊδες, ποὺ λέει ἡ γιαγιά, κι' ὅτι σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ βρίσκεται τὸ ἀθάνατο νερό. Ἡ δυσκολία ὅμως εἶναι ἐδῶ. Ποιὸς θὰ εἶναι τὸ βασιλόπουλο, ποὺ θὰ πάῃ νὰ τὸ πάρῃ; Καθένας βρίσκει τὸν ἑαυτό του ἱκανό, ἀλλὸ κανεὶς δὲ συμφωνεῖ. Τότε ἀρχίζουν οἱ ἔπαινοι καὶ καθένας δείχνει τὸν ἑαυτό *του* παληκάρι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ γρήγορα νυχτώνει κι' οἱ φιλονικεῖες δὲν παύουνε, φεύγουν χωρὶς νὰ βγῇ ἡ ἀπόφαση κι' ἡ συζήτηση ἐξακολουθεῖ καὶ τὶς ἄλλες μέρες...

Κρινορόδινη

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἤμουνα ξαπλωμένη καὶ διάβαζα, ἄκουσα τὴ μεγάλη μου κούκλα, τὴ Νταίζη, νὰ διηγῆται τὴ ζωή της στὴ μικρὴ κουκλίτσα μου τὴ Μαργαρίτα.

«Ἦταν μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα, τῆς ἔλεγε, κι' ἤμουν καθισμένη σὲ μιὰ μεγάλη βιτρίνα, ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα καταστήματα τοῦ Παρισιοῦ.

Σ' ἐκείνη τὴ βιτρίνα εἶχε πολλὲς ἄλλες κούκλες, ἐγὼ ὅμως ξεχώριζα ἀπ' αὐτές. Ἤμουν ντυμένη μ' ἕνα ὡραῖο φόρεμο ἀπὸ βελοῦδο κόκκινο καὶ ὡραῖα παπουτσάκια ἄσπρα. Ἔξαφνα, ἐνῶ καθόμουνα, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος μὲ κατέβασε, μὲ ἔβαλε σ' ἕνα κουτί, καὶ μ' ἔδωσε σ' ἕνα ἀγοράκι ποὺ ἦταν μὲ τὴ μαμμά του καὶ τὸ μπαμπά του. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα κοιμήθηκα, καὶ ξύπνησα μόνο ὅταν τὸ μικρὸ ἀγοράκι ἦρθε κι' ἄνοιξε τὸ κουτὶ γιὰ νὰ μὲ θαυμάσῃ. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου καὶ κατάλαβα ὅτι ἤμουν μέσα σὲ βαπόρι. Ποῦ πηγαίναμε τάχα; *Ἀπὸ τὶς ὀνειροπολήσεις μου* μὲ ξύπνησε ἡ παιδιάτικη φωνὴ τοῦ μικροῦ, ἡ ὁποία ἔλεγε:

— Νά, μαμμά μου, φτάσαμε!

Ἔνιωσα μικρὰ χέρια νὰ μὲ σηκώνουν καὶ πάλι κοιμήθηκα.

Ὅταν ξύπνησα, ἤμουν μέσα στὴ ζεστὴ ἀγκαλιὰ τῆς μικρῆς μου μαμμᾶς...»

Πόλα Νέγρι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά, ποιὰ εἶχε θυγατέρα ὁ Κάδμος;

— Τὴ Σεμέλη, παιδί μου!

— Πῶς; μὲ μέλει γιατὶ αὔριο θὰ μᾶς ρωτήσουν στὸ σχολεῖο.

Ἀγνὴ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΜΕ τὶς τέσσερις ποὺ δημοσιεύω σήμερα, τελειώνουν οἱ φωτογραφίες βραβευμένων ποὺ ἄστειλα γιὰ δημοσίευση. Δὲν μοῦ μένουν δηλαδὴ παρὰ τῆς *Πάνθειας Ἀβραδάτου* (ποὺ τῆς εἶπα στὸ προηγούμενο) καὶ τῆς *Μικρομέγαλης*, ποὺ θὰ δημοσιευθῇ (ἡ δεύτερη, ἢ γελαστή) στὴν κρίση τῆς 40ῆς Κυριακῆς. Τώρα περιμένω νὰ μοῦ στείλουν φωτογραφίες κι' ἄλλοι ποὺ βραβεύθηκαν εἴτε φέτος, εἴτε πέρυσι. Γιατὶ κι' οἱ περσινοί, κι' οἱ προπέρσινοι ἀκόμα, ποὺ δὲν ἔστειλαν, δὲν χάνουν τὸ δικαίωμά τους. Πάντα εἶναι σὲ καιρὸ—φτάνει νὰ εἶναι ἀκόμα συνδρομητοί.

Καθὼς ἐδήλωσα στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, δέχομαι πάλι τώρα κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ὅσοι σκοπεύουν νὰ στείλουν, νὰ διαβάσουν καὶ νὰ ξαναδιαβάσουν μὲ προσοχὴ τοὺς ὅρους ποὺ ἔβαλα στὴ δήλωσή μου. Γιατὶ στὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι πάρα πολὺ αὐστηρή: ὅποιο κομμάτι δὲν εἶναι γραμμένο σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους, θὰ ρίχνεται στὸ καλάθι. Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ μποῦμε σὲ τάξη.

Ἡ *Σικυωνία Αὔρα* ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν κ. Φαίδωνα, ὅπου τοῦ *διηγεῖται πῶς ἡ μητέρα* τῆς, ποὺ εἶναι *μέντιουμ*, ἔγραψε ἕνα βράδυ, σὲ συναναστροφή, ἕνα ποίημα, ποὺ τῆς τὸ ὑπαγόρεψε, λέει, τὸ ἀνεῦμα τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντίνου. *Καὶ τὸν* ρωτᾷ νὰ τῆς πῇ τὴ γνώμη του. Ἀλλὰ πολλὲς φορές, κι' ὁ κ. Φαίδων κι' ἐγώ, μιλήσαμε γι' αὐτὰ τὰ «πνευματιστικά». Δὲν ὑπάρχουν πνεύματα, ἢ τουλάχιστο δὲν παρουσιάζονται ὅταν τὰ προσκαλεῖ κανείς, οὔτε ὑπαγορεύουν στίχους. Γίνεται μόνο ἕνα εἶδος *αὐθυποβολῆς*. Ἡ μητέρα π: χ: τῆς *Σικυωνίας Αὔρας*, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔγραφε σὲ αὐτοσχέδιους στίχους ἰδέες ποὺ εἶχε στὸ νοῦ της. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν τῆς ὑπαγόρευε τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ἀπεναντίας αὐτή, ἀσυναίσθητα, ὑπαγόρευε στὸ πνεῦμα τὶς ἰδέες της, τὶς σκέψεις της. Ἔτσι ἐξηγοῦνται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φαινόμενα, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶναι πολὺ πιὸ ἐκπληκτικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς διηγεῖται ἡ *Σικυωνία Αὔρα*.

Πραγματικῶς, *Μπέλλα Κούκλα*, *ἔκαμα κι' ἐγὼ μαζί σου νοερῶς τὸ* μεγάλο αὐτὸ ταξίδι ποὺ τόσο ὡραῖα μοῦ περιγράφεις: ἀπὸ δῶ ὡς τὸ Παρίσι, κι' ὡς τὸ ὄμορφος τῆς Vincennes, μὲ τὰ τόσα περίπτερα τῆς Ἀποικιακῆς Ἔκθεσις... Χαίρω ποὺ σ' ἐνθουσίασε τόσο ἡ βιογραφία τοῦ Μόζαρτ. Μὰ κι' ἄλλων μεγάλων μουσικῶν βιογραφίες, ἐπίσης ὡραῖες, ἔχω νὰ δημοσιεύσω.

Στὴ Στατιστικὴ τῶν Ἐδσημων, *Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ*,—καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ τὴν κάνεις γιὰ νὰ μ' εὐκολύνῃς — θὰ λογαριάσῃς καὶ τὰ Ἐδσημα ποὺ πῆραν ὅσοι ἔστειλαν πέρυσι Στατιστικές. (Αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ σημειώνονται στ' Ἀποτελέσματα τῶν Ἐδσημων τοῦ 1930, ἀπὸ κάτω). Ἐπίσης, στὰ Ἐδσημα τῶν Λύσεων θὰ προσθέτῃς καὶ τὰ Ἐδσημα τῆς Ἐπιμονῆς ποὺ σημειώνονται στὸν καθένα. Χαίρω ποὺ ἀλληλογραφεῖς τώρα μὲ τὴ *Μπουμπουλίνα*. Γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Φωτογραφίας μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ δυό, καὶ μιὰ μόνο. Εἶπα τρεῖς, γιατὶ πολλοὶ μοῦ στέλνουν ἀμέτρητες!

Δὲν *ἀπόρησα*, *Μόνα Βάννα*, οὔτε γιὰ τὴ δροσιὰ οὔτε γιὰ τὸ θέμα τοῦ γράμματός σου: ἀφοῦ μοῦ τὸ γραφες στὰ μπάνια, ἀπάνω στὴ πιὸ προχωρημένη τραβέρσα, ἀνάμεσα θάλασσας κι' οὐρανοῦ, δὲν μποροῦσε παρὰ νἆναι δροσερὸ καὶ νὰ μοῦ λέῃ γιὰ τὸ πάθος ποὺ ἔχεις μὲ τὴ θάλασσα. Ἀπόρησα μόνο πῶς κου-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λάβῃ ἡ συνδρομή των, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

θάλησες ὡς ἐκεῖ χαρτιά, πέννες καὶ καλαμάρια!.. Θαυμάσια τελοχτάνων! Εἶπα στὸν κ. Ξ. ὅσα μοῦ γράφεις καὶ... χτύπησε τὸ μέτωπό του. Ἐκεῖνο τόχε ξαχάσει δλωσδιόλου, μὰ τὸ θυμήθηκε τώρα καὶ γρήγορα θὰ τὸ ἰδῇς δημοσιευμένο. Πολύ, πολὺ σωστὲς οἱ ἰδέες σου γιὰ τὸν Ἀθλητισμό. Εἶναι γελοῖο νὰ τὸν κάνουμε σκοπὸ τῆς ζωῆς μας καὶ θρησκεία, σὰ νὰ μὴν εἴχαμε παρὰ μόνο σῶμα. Ναί, στὸ *ποίημά* σου, ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος ἡ «εὐχὴ» ἔγινε κτύχη». Ὅσο γιὰ τὸ σχῆμα τῆς φωτογραφίας, καλὸ κι' αὐτὸ τὸ μεγάλο.

Πραγματικῶς, *Πανελλήνιο Ὄνειρο*, βρῆκες ἕνα καινούργιο εἶδος Ἀσκήσεως. Καὶ θὰ τὸ ἀνακοινώσω, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί λένε κι' οἱ ἄλλοι συνθέτες. Θὰ τοὺς ἀρέσῃ; Ἴσως: Τὰ γράμματα—τὰ κεφαλαῖα—ἄνα λύονται σὲ εὐθεῖες γραμμὲς καὶ σὲ καμπύλες. Τὸ Α π: χ: ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς εὐθεῖες· τὸ Β ἀπὸ μιὰ εὐθεῖα καὶ δυὸ καμπύλες· τὸ Ρ ἀπὸ μιὰ εὐθεῖα καὶ μιὰ καμπύλη· τὸ Φ, σὰν τὸ Β, ἀπὸ μιὰ εὐθεῖα καὶ δυὸ καμπύλες· τὸ Μ ἀπὸ τέσσερες εὐθεῖες· τὸ Ψ, σὰν τὸ Ρ, ἀπὸ μιὰ εὐθεῖα καὶ μιὰ καμπύλη· τὸ Ω (ἀρχαῖκὸ Ω) ἀπὸ δυὸ καμπύλες (ὁ κύκλος του) καὶ μιὰ εὐθεῖα (ἡ βάση ἀπὸ κάτω) καὶ καθεξῆς. Στὴν Ἄσκηση, τὰ γράμματα κάθε φράσης θὰ δηλώνονται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν εὐθειῶν καὶ τῶν καμπυλῶν ποὺ ἔχει καθένα, ἔτσι:

3 (Α) 1 1 (Ρ) 1 2 (Β)

καὶ καθεξῆς. Τὰ γράμματα θὰ χωρίζουνται μεταξύ τους μ' ἕνα κόμμα, κι' οἱ λέξεις θὰ χωρίζουνται μ' ἕνα ἴσον (=). Παραδείγματος χάρη:

4 4 2 1 1 1 2 = 2
1 1 1 2

Αὐτὸ διαβάζεται ΜΕΤΡΩ ΧΡΩ. Ὅλη ἡ δυσκολία δηλαδὴ εἶναι νὰ μαντεύσῃ κανεὶς τὰ διαφορετικὰ γράμματα ποὺ ἀντιπροσωπεύονται μὲ τὰ ἴδια σημεῖα (Μ καὶ Ε, Τ καὶ Χ κτλ.) Πῶς σᾶς φαίνεται; Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ δοκιμάσετε, νὰ τὸ μελετήσετε καὶ νὰ μοῦ πῆτε. Γιὰ νὰ περιληφθῇ, ἂν σᾶς ἀρέσῃ, στὶς Ἀσκήσεις τοῦ μέλλοντος.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ δῶρο σου, *Παλιὰ Ἀθήνα*. Οἱ βινιέτες αὐτὲς εἶναι πολὺ ὡραῖες καί, ὅσες ἔρχουνται τουλάχιστο στὸ σχῆμα μου, θὰ τὶς χρησιμοποιῶ. Ἔτσι θὰ θυμοῦμαι πάντα καὶ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης σου, ποὺ μὲ συγκινεῖ.

Κρητικὸ Ἀσκέρι, χαῖρω πολὺ ποὺ ξαναγυρίζεις κι' ἐλπίζω νὰ εἶσαι τώρα τακτικὸς σὰν τὸ φίλο μας *Ἐρνάνη*. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν ἱστορία τῆς γνωριμίας σας. Κι' ὁ κ. Φαίδων συγκινήθηκε πολὺ ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ γράφεις. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημά σου, ἐπειδὴ τώρα πάλι δέχομαι, τὸ κρατῶ γιὰ τὴ Σελίδα καὶ θὰ τὸ κρίνω μὲ τὴ σειρά του. Ἔστειλα τετράδια.

Ἂν τὴν κάλλα τοῦ Διαγωνισμοῦ, *Πάρμισσε*, τὴ δίπλωνα στὰ δυό, γιὰ σένα θάταν τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τί εὐκολία γιὰ μένα, ποὺ δὲν θάχα νὰ διαβάζω τόσο μακρὲς ἀράδες! Ὁ τωρινὸς *Πίκμαν* εἶναι ὁ παλιός, δηλαδὴ ὁ Ἐμ. Κασμάτης ὁ συνεργάτης μου. Καὶ μένα μοῦ ἄρεσαν πολὺ τὰ «Τηλεγραφέξυλα» κι' εὐχαρίστως διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ *Ἀόκρυ τῆς Μοναξιᾶς*, καθὼς καὶ στὴ δ. Καρακάλου γιὰ τὸν ἀριστουργηματικὸ «Παπποῦ τοῦ χωριοῦ». Ὄχι, οἱ λόγιοι δὲν διαφήμισαν τὸν Διαγωνισμὸ τοῦ Kodak μὲ πληρωμή, ἀλλὰ εἶπαν τὴ γνώμη τους χάρισμα. Οὔτε τὰ μέλη τῆς κρητικῆς ἐπιτροπῆς θὰ πληρωθοῦν. Τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο στὴν «Πρωΐα» ὁ κ. Ξ. τὸ εἶχε λάβει πολὺ πρὶν ἀπ' τὸ δικό σου ἀντίγραφο. Ὡστόσο σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Ἡ *Μπουμπουλίνα* ἀλληλογραφεῖ τώρα μὲ 22 Διαπλασοποῦλες (πού, πού!) ἔλαβε γιὰ τὸ Διαγωνισμό της 38 ἀπαντήσεις κι' εἶναι κατευθουσιασμένη! Ἡ ἴδια μοῦ γράφει ὅτι εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ βλέπῃ τὶς εἰκόνες τῶν βραβευμένων καὶ συλλογιέται ἂν θἀξιωθῇ κι' αὐτὴ ποτὲ νὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα της δημοσιευμένη. Γιατὶ ὄχι; Ἂν θὰ διαγωνίζεται τακτικά, πάντα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πάρῃ κι' ἕνα Α' Βραβεῖο ἢ θὰ ἔλθῃ Ἰσότιμος στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων. Γιὰ τὸ κομμάτι ὅμως ποὺ μὲ ρωτᾷ, θὰ εἶδε ὅτι ἀπερρίφθη καὶ τώρα περιμένω ἄλλο της, καλύτερο.

Ἀλήθεια, *Κεφαλλονέτη*, κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ συλλογιέμαι πόσα πράγματα ἔχω δημοσιεύσει στὰ 53 αὐτὰ χρόνια ποὺ ἐγράψανα. Δὲν μετρισθῆκαν, καὶ καλὰ λές πὼς εἶναι οἱ ἀμέτρητες ἀχτίδες ἑνὸς φωτὸς ποὺ φωτίζει τὴ νεολαία... Ἡ κίνηση τῶν Μ. Ἀγγελιῶν τὰ παρασμένα χρόνια ἦταν βέβαια μεγαλύτερη. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ φταίῃ γι' αὐτὸ τὸ μόνο ὁ Ἀθλητισμός. Εἶναι κι' ἡ οἰκονομικὴ κρίση ποὺ ἐπηρεάζει τὰ πάντα.

Ἡ *Δικηγορίνα* ἔλαβε τόσα Μικρὰ Μυστικά, *ὥστε* γιὰ νὰ παντήσῃ θέλει καιρὸ καὶ παρακαλεῖ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ τῆς ἔστειλαν, νὰ ἔχουν λίγη ὑπομονή. Παρακαλεῖ ἀκόμη νὰ μὴν *παραλείπουν τὴ* διεύθυνσή τους, σωστὴ καὶ καθαρή, γιατὶ μερικοὶ τὴ γράφουν μουτζούρικα ἢ τὴν ξεχνοῦν ὁλωσδιόλου.—Βλέπετε λοιπόν; Ὅταν παραπονιέστε ὅτι σᾶς καθυστεροῦν τετράδια, κομμὰ φορὰ φταῖτε καὶ σεῖς...

Ὑπερασπίσθηκα ὅσο μπόρεσα, *Οὐρανὲ τῆς Δόξης*, τὴ Μ. Ἀγγελία σας κι' ἦταν περιττὲς ὅλες αὐτὲς οἱ ἐξηγήσεις. Ἀλλωστε τὸ θέμα αὐτὸ δὲν μοῦ εἶναι καθόλου εὐχάριστο, κι' ἡ μόνη ἀνακούφιση ποὺ αἰσθάνθηκα διαβάζοντας τὸ γράμμα σου, ἦταν ἡ διαβεβαίωση στὸ τέλος ὅτι θἀπαντήσετε μὲ μετριοπάθεια στὴν κάποιο τσουχτερὴ Μ. Ἀγγελία τοῦ *Πανελληνίου Ὀνείρου*. Πόσο καλύτερα θάταν ἂν ἔλειπαν αὐτοὶ οἱ καυγάδες, ἔστω καὶ μετριοπαθεῖς!..

Μοῦ ἔκαμες χάρη, *Ἀνθισμένη Τριανταφυλλιά*, ποὺ μοῦ ἔστειλες αὐτὸ τὸ ἀπόκομμα ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο», γιατὶ δὲν εἶχα ἰδεῖ τὴν τόσο θερμὴ σύσταση, ποὺ μοῦ κάνει στὴν Ἀλληλογραφία του, καὶ θὰ παρέλειπα νὰ τὸ εὐχαριστήσω. Εἶπα στὸν κ. Ξενόπουλο ὅτι ἔχεις μαζέψει ἑκατὸ εἰκόνες του ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, κι' ὅτι κόβεις καὶ φυλᾷς σ' ἕνα κουτὶ ὁ,τι βλέπεις στὸν τύπο μὲ τὸνομά του. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρο, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἔχει τώρα φωτογραφία, φία νὰ σοῦ στεῖλει. Ἔλαβα τὶς 16 δρ. εὐχαριστῶ.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Μῦρον τῆς Ἄνδρου*. Ναί, ἡ Αἰμιλία Πετράκη εἶναι ἡ παλιά μας *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*. Αὐτῆς, βλέπεις, ἦλθε ἡ σειρὰ νὰ γίνῃ συνεργάτρια, ἐνῶ τοῦ ἄλλου ποὺ λές δὲν ἦλθε ἀκόμη. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα ὅτι σὲ τρελαίνει καὶ σένα ἡ μυρωδιὰ τοῦ βρεμένου χώματος τώρα μὲ τὰ πρωτοβρόχια.

Μικρὴ βέβαια, ἀλλὰ πάντα μιὰ παρηγόρια εἶναι κι' ἡ συμπόνια τῶν ἄλλων, *Ἰνδιάνα*. Δὲν ἔμεινε Διαπλασόπουλα ποὺ νὰ μὴ μοῦ γράψῃ τὰ συμπαθητικώτερα λόγια γιὰ τὸ *Μαγεμένο Βασιλόπουλο*, τώρα μὲ τὴ δημοσίευση τῆς φωτογραφίας του, τοῦ ποιήματός του καὶ τοῦ ἐλογείου ποὺ τοῦ ἔκαμε ὁ θεῖος σας, ὁ ποιητὴς Γιάννης Κλ. Ζερβός. Ἂς μάθουν τώρα κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράψῃς: Δὲν πέθανε στὴν Κάλυμνο, ἀλλὰ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ. Ὕστερα μετεφέρθη κι' ἐτάφη στὴν πατρίδα.

Χαίρω πολύ, *Νέα Ἑλλάς*, ποὺ πέρασον οἱ στενοχώριες καὶ μπορεῖς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς. Ὁ ἀδελφός σου βέβαια θὰ γύρισε πιὰ ἐντελῶς καλά. Ἀλήθεια, δὲν ἐκοπίασες καὶ πολὺ νὰ διαβάσῃς τὸ Κρυπτογραφικό; Μπράβο! Ἄλλοι δὲν τὸ κατάφερον, ἂν κι' ἐκοπίασαν πολύ.

Ἱππότη τοῦ Ρήνου, ὁ Ἀναλίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὴν κάρτα καὶ σὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ «40ὴ Κυριακὴ» εἶναι ἑτοιμη, στὰ χέρια τοῦ κ. Βῶττη, ποὺ κάνει ὁλόρενα τὶς εἰκόνες. Θὰ δημοσιευθῇ λοιπὸν στὸ μεθεπόμενο φυλλάδιο. Ἔ, βέβαια, οἱ λύσεις στὸ λυσόχαρτο πρέπει νὰ γράφονται κατὰ σειρά. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ εἶναι σκόρπιες, πρῶτα π: χ: ἡ 406 καὶ κατόπι ἡ 403! Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἂν ξεχάσῃ κανεὶς μιὰ λύση ἢ τὴ βρῇ κατόπι, δὲν πειράζει νὰ τὴ γράψῃ κι' ἀπὸ κάτω. Ναί, εὐχαρίστως νὰ συστήσω στὰ Διαπλασόπουλα τὴν «Παιδικὴ Ἀδελφοσύνη» τοῦ Λουκείου· ἀλλά, ἐννοεῖς, πρέπει νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃ ἡ διεύθυνση.

Καλῶς ἤλθες, *Κυρὰ τῆς Θάλασσας*. Φοιτήτρια λοιπὸν τῆς Φιλολογίας, τί καλά! Σοῦ εὐχομαι κάθε προκοπὴ μὲ τὴν καρδιά μου. Μὰ βέβαια ποὺ θἀρθῇς νὰ σὲ γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντά. Κι' ὁ κ. Ξενόπουλος θὰ εὐχαριστηθῇ ἐπίσης νὰ σὲ ἰδῇ.

Ἐδῶ σταματῶ. Καὶ σημειώστε ὅτι δὲν ἀπάντησα σὲ κανένα γράμμα ἀπ' ὅσα ἔλαβα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα: Ὅλα ἦσαν τῆς προηγουμένης. Ὥστε στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ ἔχω δυὸ ἑβδομάδων γράμματα καί... ὁ Θεὸς πιὰ ξέρει πόσα θἀφήσω πάλι χωρὶς ἀπάντηση...

Ἐξεδόθη καὶ τὸ 9ο βιβλίο τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» Ἐλευθερουδάκη. Περιέχει τὸ φυσιογνωστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Μπουσέλ «Μάγια ἢ Μέλισσα» κατὰ διασκευὴν τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη, μὲ πολλὲς κι' ὡραῖες εἰκόνες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

***Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930* τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

κρίνω τὰ καινούρια. Ὅποιος ἔστειλε ἀπὸ καιρὸ κομμάτι καὶ δὲν τὸ εἶδε οὔτε σήμερα στὶς ἐγκρίσεις ἢ τὶς ἀπορρίψεις, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι δὲν τὸ ἔλαβα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἔρσην Δρόσου* (εἶχ' ἀπαντήσει στὸ προηγούμενο ὅταν ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο μὲ τὸ ἴδιο θέμα· λυποῦμαι ποὺ σ' ἔβαλα σὲ κόπο, ἀλλὰ φταίει ἡ γραμματοπλημμύρα...) *Πολυβώτην* (ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὴν ὡραία κάρτα σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἡράκλειον Ἄθλον* (μὲ γειὰ λοιπὸν καὶ μὲ χαρά· ὦ, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνῃς μιὰ μέρα καλὸς πολίτης, ὅπως εἶσαι τώρα καλὸ παιδί...) *Μαγνήτην* (σοῦ ἔστειλα 4 δεσμίδες χαρτὶ λύσεων καὶ 13 τετράδια·) *Χωρὶς Φτερὰ* (ἐμπρός λοιπόν, τώρα ποὺ χειμώνιασε: ἐργασία!) *Μίκυ-Μάους* (δὲν κατάλαβα· σὲ τί θέλεις νὰ σοῦ ἀπαντήσω σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ φανῇ ὅ,τι μὲ ρωτᾷς;) *Ματωμένο Χαμόκλαδο* ((αὐτὸ σοῦ ἐνέκριναν· ἀληθινὴ ἐν' ἀπὸ τὰ τρία ποὺ ἐπρότεινες·) *Μέλαν Ἀδάμαντα* (θὰ εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ τὸ ἐνέκρινα·) *Βασιλέα τῶν Δασῶν* (νὰ προτιμήσῃς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ Ἐλευθερουδάκη καὶ τὴ σειρὰ τῆς Παιδικῆς του Βιβλιοθήκης· τὰ δικά μου βιβλία βέβαια τὰ ξέρεις ἀπὸ τοὺς τιμοκαταλόγους ποὺ δημοσιεύω συχνά·) *Νικηφόρον Οὐρανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὴν ὡραία κάρτα·) *Ἐργάνην* (τὰ ἔλαβα ὅλα· τώρα, ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ κομμάτια ποὺ ἔγραψες, θὰ μοῦ στείλῃς τὸ ἕνα· ὡραῖο ὅπως πάντα τὸ γράμμα σου·) *Ντῖνον Αὐγερίτην* (ἔλαβα· εἶχες δίκιο· δὲν εἶχ' ἄλλο κομμάτι δικό σου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ διπλὸ ποὺ βλέπεις σήμερα στὶς ἐγκρίσεις·) *Ἀγνὴν* (ὦ, θὰ ἐνταζόμουν αὐτὴ τὴ χαρά, ὅταν ἔρχεσ τὸ κομμάτι σου δημοσιευμένο, κι' ἂν δὲν μοῦ τὴν παρίστανες τόσο ὡραῖα στὸ γράμμα σου!) *Τρικαλινόν*, *Δροσοστάλαχτην*, *Ἠλιογέννητην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Σεπτεμβρίου* στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Δεκεμβρίου.

591. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου χρωστᾶτε
Προπάντων στὸ Θεό.
Μὲ τἄλλο μου ρωτᾶτε.
Τὸ τρίτο γράμμα ἁπλό.
Καὶ στ' ὅλο μου κοιτᾶτε
Τῆς Μικρασίας πόλη
Ἀρχαία, ποὺ ξέρετ' ὅλοι.

Μιχαὴλ Ι. Παντοστόπουλος

592. Στοιχειόγριφος

Ἀντρειωμένη, μυθική,
Κι' ἀπὸ τοὺς ἄθλους ξακουστὴ
Βασίλισσα στὰ πέρατα,
Παίρνει στοιχεῖο καὶ στὴ στιγμὴ
Γίνεται... ζῶο μὲ κέρατα!

Νικηφόρος Οὐρανὸς

593. Μεταγραμματισμὸς

Ἓν' ἄγαλμα πελώριο,
Ποὺ ὡς θαῦμα τὸ γνωρίζετε,
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι,
Κι' ἕνα σκυλὶ ἀντικρύζετε
Πελώριο κι' αὐτὸ πάλι.

Μικρούλα Γραλαλά

594. Αἴνιγμα

Εἶναι στ' ἄσπρα μιὰ μικρὴ κυ-
[ρὰ νευμένη,
Καὶ ψηλόλιγνη καὶ πάντα...
[δακρυσμένη.
Φορεῖ κόκκινο σὰ φλόγα καπελ-
[λάκι.
Μόνο ἀντὶ νὰ μεγαλώνῃ, ὅλο μι-
[κραίνει,
Ὡς ποὺ μένει, ἡ κακομοίρα, το-
[σουλάκι!

Δένα Κλάρα

595. Δικτυωτὸν

* * * * * * *=Βασιλεὺς τ. Ἀτ-
* * * * [τικῆς
* * * * * * *=Μέγας στρατη-
* * * * [γός
* * * * * * *=Πόλις τῆς Εὐ-
* * * * [ρώπης
* * * * * * *=Γυνὴ τῆς Πα-
[λαιᾶς Γραφῆς

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

596. Κρυπτογραφικὸν

1234567890=Ἀρχ. Φιλόσοφος
21890 =Ἐπίθετον
3883590 =Ἀρχ. βασιλεὺς
45690 =Φήμη, δόξα
56290 =Νῆσος
62490 =Ὀδόντων...
7943081 =Ἀρχ. βασίλισσα
8347890 =Ἱστορικὸς
92490 =Ἀπαράβατον
083812 =Μέτρον βάρους

Ἀφρικάνα

597 - 601. Μαγικὸν Γραμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε *συμφώνου* ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ συναπτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κῦτος, χάος, ἀστός, τάξις, Σιών.

Ριγολέτος

602. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θηρίον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἄνθος τοῦ ἀγροῦ:

1, Ὄρος τῆς Ἀττικῆς· 2, Πτηνὸν ᾠδικόν· 3, Μέγας ἀρχιτέκτων· 4, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 5, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων.

Λέσγκριν

603. Ἐλλιποσύμφωνον

οοι - ειου

Φαραώ

604. Γρῖφος

τι
τι τι Σκέπα!
π Σκέπα!
τι τι Σκέπα!
τι

Τρελλὸς Βιολιστὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

401. Παρύσατις (Πάρις, Ἄτη, ς).— 402. Θόσσις - θράσος.— 403. Ἰανὸς - Ἰωνᾶς. — 404. Ὀταρσός, ἡ Ταρσός.— 405.

ΠΥΞΟΣ
ΑΓΕΛΗ
ΠΑΡΟΣ
ΠΥΞΙΣ
ΑΘΗΝΑ
ΙΑΣΩΝ

406. ΔΟΡΚΑΣ (ὄρκος, Ρόδος, Κόδρος, ἀσκός, Σκόδρα). — 407 - 411. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Α, τὸ κοινὸν τὸ Ν: *ἈηδόΝ, φΑσιαΝός, ἀκΑΝθυλλίς, καΝΑριον, ΝῆσσΑ.*— 421. ΜΑΝ ΓΝ=ΜΗΔΕΝΑΓΑΝ (Μίδας, Διοκλητιανός, Νεῖλος, Γαρύφαλλον, Νιόβη).— 413. Μηδένα ἀνεξέταστον τιμώρει.—414. *Εἶμαι Διαπλασόπουλο* (η μ' ε διά πλα - σ' σ ποῦ - λω). — 415. Le gant. 416.

B
NUL
PECHE
MECHANT
MARSEILLE

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ ΑΑ' - 628 /

Τρελλὲ Βιολιστή. Ἰώ, εὐχαριστῶ· ἔστειλα. Δαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς ἔκανε μέ-νο Πουλί, εὐτυχισμένη θὰ μὲ κάνατε, ἐὰν στέλνατε ἕνα σας τετραδιάκι ἢ γραμματάκι εἰς τὴν Δ/σιν (ΑΑ' - 578).

Μίκι Μάους

/ ΑΑ' - 629 /

Διαγωνισμὸς ἀγράφων ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ διδραχμος. Προθεσμία μηνιαία Περιμένομεν ἀπὸ ὅλους ἐς ἀνεξαιρέτως. Δ/σις (ΑΑ' — 578)

Χρυσοθήρας, Γκαργκόηλ

/ ΑΑ' 630 /

Ἐνὰ μεγάλο κακὸ ποὺ μὲ ἔρῃκε μ' ἀναγκάζει νὰ πάρω κάθε ἀλληλογραφία. Σ' ὅπους μ' ἀπάντησαν θ' ἀπαντήσω πόλις σύνελθε... Ἰουλιέττα Ρωμαίου, γιὰ τὸ βιβλίο θὰ σοῦ γράψω. ἄμα γυρίσεις.

Πρίγκιψ τῆς Ὀμίχλης

/ ΑΑ' — 631 /

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ποιὰ εὐγενικὴ καρδιὰ
θὰ μ' ἀρνηθῇ μ' ἀπονιὰ
ἕνα της τετραδιάκι.
ἓν ὄμορφο καρτάκι;
Ἐπίσης ἀλληλογραφῶ
καὶ στὴ Ζάκυνθο μένω
μὲ λέν' Ἐμμανουὴλ Γιατρᾶ
λοιπὸν νὰ περιμένω;

Ε. Γ.

/ ΑΑ' — 632 /

Διαπλασόπουλα, καλὰς προόδους στὸ σχολεῖο. Μικρομέγαλη, τετραδιάκι δὲν ἔλαβο, Γλυκένειρο, ἀλληλογραφοῦμε;

Ἐρνάνης

/ ΑΑ' — 633 /

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια; Διηγηρίνα, ἔλαβες ἀπάντησιν στὸ Διαγωνισμό; Δ σις: Ἀστέριον Σ. Κοδβατζῆν, Κιάτον.

ΣΙΚΙΩΝΙΑ ΑΥΡΑ

/ ΑΑ' — 634 /

ΠΡΟΣΟΧΗ

Διαγωνισμὸς Α': ποιὸ πρᾶγμα στὸ κόσμο εἶνε ἰσχυρότερο; Διατί; Συμμετοχὴ πενταδράχμες. Βραβεῖα: 1) Τόμος Παιδικῆς Χαρᾶς. 2) Ταξεῖδι σὰ κέντρο τῆς γῆς (Βέρν) 3) Αὐτόματος Κοσμολοφόρος. 4) Βιβλία ἀξίας 20 δρ. 5) 1 γραμματόσημα, 6-10) τοπεῖα Κρήτης.

Διαγωνισμὸς Β': τοπεῖα (ἄγραφη) Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Βραβεῖα: Πενταακόσια ἑκατομμύρια Βεγγοὺμ (Βέρν) Ἀνέκδοτα Βασιλέως Γεωργίου, στὴ χώρα τοῦ Καυκάσου, βιβλία ἀξίας 20 δρ. 50 γραμματόσημα, 5 τοπεῖα Κρήτης Προθεσμία: δίμηνοι. Διαπλασόπουλα ἐλπίζω στὴν εὐγενική σας τίμηση. Δ/σις (ΑΑ' - 269).

Ἐρνάνης

/ ΑΑ' - 635 /

Ἰθώμη, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Κρυσταλλένια Βρυσούλα, χαιρετίσματα ἔχεις ἀπὸ τὴ Φανή. Μικρομέγαλη

/ ΑΑ' - 636 /

«Βάτραχοι» νέα μας διεύθυνση: T. Papazoglou Feri-Keuy. Kourtouloucke Tjadessi No 29 Stamboul (Turquie).

Σορέλλα ντ' Ὄζια, Πόνου Δάκρυ

/ ΑΑ' - 637 /

Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ «Δελτίου Γραμματοσημοφίλων» καὶ στέλλεται δωρεάν. Γράψατε: Κωνσταντίνου, Γραμματεύδρις 23, Θεσσαλονίκη.

/ ΑΑ' - 638 /

Ἐξεδόθη Η «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ» ΤΟ ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ.

ΤΕΥΧΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Δ σις: Α. Ἀσημακόπουλον, Λεόντειον Δόκειον, ἄνω Πατήσια, Ἀθήνας. Ἐτησία Συνδρομὴ 25 Δραχμῶν ΜΟΝΟΝ. Στείλαντας εὐχαριστῶ θερμῶς.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

/ ΑΑ' - 639 /

Ἐνεκα ἀνωτέρων λόγων ὅσα εἶπα περὶ σιλόγου τὰ ἀναιρῶ. Πάω δὲ καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Ζητῶ δὲ συγγνώμην ἀπ' ὅλους-ες. Δικηγορίνα, Μαραμένο Λουλούδι, ἐλάβατε Μ. Μυστικά μου; Βάτραχε Νο 15, ἔλαβες τὶς κάρτες μου; ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

/ ΑΑ' - 640 /

Τρισκατάρατε, τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα... Πῶς σοῦ πατέδηκε ὅτι Νοστράδαμος εἶναι ἡ Μπάϊκοω; (Σπῆ. Διαπλάσεως. Δὲν εἶναι). Νοστράδαμος

/ ΑΑ' - 641 /

Ὁ ἐγωϊσμός ἢ ἡ ἀμέλεια ἐπιποδίζουν τὴν Μορέττα νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ:

Ἀππιανὲς

/ ΑΑ' - 642 /

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Ἔλαβα δώδεκα κάρτες ἀλλες ὄμορφες. Εὐχαριστῶ. 1ος Μεγάλη Ἑλλάς. 2ος Χρυσαλλίς. 3ος Πανηγυρτζῆς. 4ος Σιφανέτ. 5ος Ντίνος Αὐγερίτης - Μαγεμένο Δοξάρι.

Λυσέχαρτα

/ ΑΑ' - 643 /

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΚΤΟΣ: Γελοιογραφικῶν καρτῶν) Προθεσμία ὡς 20 Νοεμβρίου. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα (ἄνω τριδράχμου) Πέντε βραβεῖα· κοίτταξε (ΑΑ' - 537). Τἀποτελέσματα ἀνυπερθέτως στὸ 52ο φυλλάδιο. Διεύθυνσις (ΑΑ' - 480). Λυσέχαρτα

/ ΑΑ' - 644 /

«Διαπλασιακὴ Δημοκρατία!» Πρῶτα νὰ σέβεσθε γνώμες κι' ἀπαντήσεις τῆς Διαπλάσεως! κι ἔπειτα τὰ χτυπητὰ γράμματα γιὰ τὴ Διάδοση! Ἔπειτα Ἀνυπάκοιτα πράγματα δὲν ρεκλαμάρονται! Τὶς δὲ συμβουλές, στοὺς ἀρμοστὰς καὶ... ὑπηκόους σου!!;; συνεχίζω...

Πανελλήνιο Ὄνειρο

/ ΑΑ' - 645 /

Ἀποσυρόμενος τῆς ὅλης κινήσεως. χαιρετῶ μὲ λύπη τ' ἀγαπημένα μου Διαπλασόπουλα. Δονζὸ Κοστὲζ

ὁ παλιός: ΠΕΤΡΟΣ ΦΙΟΝΣΑΙ

/ ΑΑ' - 646 /

Πάντέρημε, ἐπέστρεψες; Γιατὶ τόση σιωπή; Φρανσίνα

/ ΑΑ' - 647 /

Πρωτομαΐνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο.

Πρωΐνὸ Κελάδημα

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι